

๑๕๗

ยุคสมัย แห่ง ริดาอ๋อง

王女紀傳

3

ซีพินฉา 溪畔茶 เขียน
กวีชัยพร แปล
Rong Jing 容境 วาด

พิมพ์ครั้งที่

1

๑๕๗

ยุคสมัยแห่งริดาอ่อง

王女韶华

เล่ม 3

溪畔茶 ซี้พินฉา

เขียน

ภวิชัยพร

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

แสงอาทิตย์ยามเย็นเลี้ยวสุดท้ายสาดส่องลงบนธรณีประตู
ทำให้เห็นเพียงว่าด้านในห้องมีการจัดวางอย่างเรียบง่าย
เตียงไม้สองหลังวางอยู่ตรงข้ามกัน มีชั้นวางของตั้งอยู่ตรงกำแพง
ใต้หน้าต่างวางโต๊ะหนังสือตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีอุปกรณ์อย่างพู่กัน หมึก และหนังสือ
— ซี้พินฉา

ยุคสมัยแห่งริดาออง เล่ม 3
王女韶华

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บันอัฐน

《王女韶华》Vol. 03

Original story and characters created and copyright © Author: 溪畔茶 Xi Pan Cha
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.
Illustrations by 容境 (Rong Jing)
Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5421-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวี ภาวิไล อุตสาหกรรม ปัญจรงค์โรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กมลทิพย์ สิทธิกรโอฬารกุล
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ ศุภรัตน์ พรหมหงษ์, จิรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก ชื่อจ๊อน้อยแห่งอินทนาณมาอยู่เมืองหลวงได้สามปี เติบโตขึ้นอย่างสมวัย แต่เรื่องราวกลับไม่ได้ราบรื่นอย่างที่คิด วันหนึ่งมูหยวนอวีประสบเหตุการณ์ไม่คาดฝันจนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ชั่วร้าย “มิตร” ผู้นั้นกลับล่วงรู้ความลับสำคัญยิ่งชีวิตเข้า สหายผู้นี้จะยังรักษาท่าทีเดิมเอาไว้ ช่วยรักษาชีวิตมูหยวนอวี หรือผลักไล่ให้มูหยวนอวีต้องลงหลุมไป

นอกจากความลับในกำมือของผู้เป็นมิตร มูหยวนอวีต้องสืบหาตัวผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดด้วย เบาะแสทั้งหมดร่อยรัดเกี่ยวพันกันยุ่งเหยิง มูหยวนอวีจะรักษาตำแหน่งชื่อจ๊อและชีวิตของตัวเองไว้ได้หรือไม่ เอาใจช่วยชื่อจ๊อน้อยที่กำลังเติบโตใหญ่ไปด้วยกัน

๑๕๗

บทที่ 96

หลังจากเอาของไปส่ง มุ่หยวนอวี่ก็หวาดหวั่นอยู่สองวัน
ถึงค่อยพบว่าคลื่นลมสงบดี ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

หรือเป็นเพราะฮ่องเต้มีราชกิจรัดตัว เลยไม่มีเวลามาถือสากับลูกไม้
เล็กๆ น้อยๆ ของนาง

นางจึงเริ่มวางใจ และยังคงไปเรียนเป็นปกติทุกวัน

เพียงแต่ว่าวันเวลาที่ไม่ได้พบหน้าจู่จินเชินค่อนข้างจะน่าเบื่อ มี
จู่จินเชินอยู่ด้วย นางก็มีเป้าหมายที่ชัดเจน นั่นคือพยายามสาดความรู้สึกลึก
อันดีใส่เขา และเดิมทีการอยู่กับเขาก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง เขา
ไม่อยู่ นางก็ไม่ค่อยมีกะจิตกะใจจะพูดคุยกับคนในห้องสักเท่าไรหรอก ต้องมา
ฟังเสียงท่องบทเรียนเหมือนเสียงท่องคัมภีร์ลึบรอบแล้วก็อีกลึบรอบ นางจึง
มักจะใจลอยอยู่บ่อยครั้ง

คงเป็นเพราะนางเลือกข้างชัดเจนเกินไป จู่จินสวินรู้ว่าแย่งชิงตัวนาง
กลับคืนมาไม่ได้ ตอนนั้นจึงไม่ค่อยจะพูดคุยกับนางสักเท่าไร ส่วนจู่จินยวน
นั้นไม่รู้ว่าเป้าหมายอะไรถึงชอบมาชวนนางคุยเป็นประจำ มุ่หยวนอวี่จำ
คำบอกของจู่จินเชินได้จึงรักษาระยะห่างกับจู่จินยวนอย่างมีมารยาท ไม่ได้
จงใจจะล่วงเกินเขา แล้วก็ไม่มีทางที่จะแสดงออกว่าอยากใกล้ชิดสนิทสนม
ด้วยออกไป

จู่จินยวนเหมือนไม่รู้สึกรู้สึสา ยังคงแสดงท่าทีที่เป็นมิตรต่อนาง เรื่องนี้

มู่หยวนอวี่ห้ามไม่ได้จึงต้องปล่อยเขาไป

ไม่นานนักนางก็ได้รับเทียบเชิญจากมู่จื่อจิ้ง

ในเทียบเชิญบอกว่าอีกสัปดาห์ให้หลังจะมีงานเลี้ยงฉลองการหมั้นหมายระหว่างน้องสามคนหนึ่งของมู่จื่อจิ้งกับสวีไท่เจีย เซวียนซานโหว่รู้ว่ามู่หยวนอวี่เรียนหนังสือร่วมกับสวีไท่เจีย ถือว่ามีความสัมพันธ์กับทั้งสองบ้านที่กำลังจะดองเป็นญาติกัน หวังว่าถึงเวลานั้นมู่หยวนอวี่จะมาเป็นแขกในงานเลี้ยง

มู่หยวนอวี่ประหลาดใจมาก วันรุ่งขึ้นตอนที่ไปโรงเรียนจึงลากสวีไท่เจียออกมาถาม “พี่สวี ท่านจะหมั้นหมายแล้วหรือ ท่านช่างเก็บงำได้เก่งนัก ใกล้ถึงวันแล้วกลับไม่ยอมแพร้งพรายให้ใครรู้สักคำเดียว”

สวีไท่เจียกล่าวอย่างไรชีวิตชีวา “มีอะไรต้องพูด ก็แค่หมั้นเท่านั้น ใครบ้างที่ไม่ต้องผ่านเคราะห์นี้”

น้ำเสียงนี้เหมือนคนแกล้งนัก

มู่หยวนอวี่ชำเลืองมองเขา “ท่านยังชอบคุณหนูรองตระกูลเหว่ย ถ้าไม่ยกมาหมั้นหมายกับแม่นางจากตระกูลของเซวียนซานโหว่ ทำไม่ถึงไม่บอกที่บ้านแต่เนิ่นๆ”

“เจ้าคิดว่าข้าไม่ได้บอกหรือไง” สวีไท่เจียหน้ามุ่ย “ข้าโวยวายจนบ้านแทบแตก ท่านพ่อท่านแม่ก็ไม่ฟังข้า ครั้นนี้ขนาดท่านย่าของข้ายังไม่ยอมยินอยู่ข้างข้า...ข้ายังจะทำอะไรได้อีก องค์ชายก็ไม่ได้มาเรียน ไม่อย่างนั้นข้าคงขอให้องค์ชายช่วยออกความคิดดีๆ ให้ได้บ้าง”

มู่หยวนอวี่จ่นคำพูด “องค์ชายถูกขังอยู่ในจวน ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ท่านไม่คิดจะหาวิธีช่วยให้องค์ชายรอดพ้นจากสถานการณ์ยากลำบาก ยังจะให้องค์ชายเอาเวลาว่างมาแก้ปัญหารื่องของท่านอีกหรือ”

เป็นเพราะไรซึ่งหนทางแล้วจริง ๆ สวีไท่เจียถึงได้หลุดปากออกมา พอได้ยินประโยคนี้จากมู่หยวนอวี่ เขาเองก็รู้ว่าตัวเองไร้เหตุผล จึงไม่พูดอะไรอีก ทำให้ลู่คอตกเหมือนคนที่ได้รับความเจ็บปวดทางอารมณ์มาอย่างเต็มที่

“พี่สวี ท่านอย่าคิดว่าตัวเองไม่ได้รับความเป็นธรรมเลย ตามความเห็นข้า ข้าว่าคุณหนูจากตระกูลของเซวียนซานโหว่คนนั้นต่างหากที่ดวงซวย”

ช่วงเวลาที่ถูกเงินเงินไม่อยู่นี้ มู่หยวนอวี่กับสวีไท่เจียที่เลือกข้างองค์ชายรองก็สนิทสนมกันมากขึ้น มู่หยวนอวี่ถึงได้กล้าพูดออกมาตรงๆ สวีไท่เจียตอบอย่างอึดอัด “เจ้ามันคนดีนักนี้ ก็เลยคิดว่าข้าเป็นกากเดนใช้ไหม ข้าถึงขนาดไปพูดกับแม่นางจงด้วยตัวเองแล้ว นางกลับบอกว่า ไม่สนว่าในใจของข้าจะมีใคร ขอแค่ตำแหน่งสูงหยินชื่อจื่อเป็นของนางก็พอแล้ว”

“โอ้โฮ” มู่หยวนอวี่เลิกคิ้ว “วีรสตรี”

“นี่!” สวีไท่เจียไว้อย่างคับข้องใจ “พูดแบบนี้หมายความว่ายังงี้ เจ้าคิดว่าข้าชอบวีรียในใจมีผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ต้องแต่งงานกับผู้หญิงอีกคน เรื่องแบบนี้ข้าตัดสินใจเองได้เสียที่ไหน”

“ก็นั่นละสิ แล้วท่านจะให้นางยกมือทาบอกเป็นลมให้ท่านดูอย่างนั้นรี”

สวีไท่เจีย “...”

เขาลองจินตนาการภาพนั้นดูก็อดตกใจเองไม่ได้ แบบนั้นคงยังจัดการได้ยาก

มู่หยวนอวี่ส่ายหน้า อันที่จริงนางไม่คิดว่าสวีไท่เจียจะมีความรักที่ลึกซึ้งอะไรต่อคุณหนูรองตระกูลเหว่ย เขากับเหว่ยเหยาที่แค่เคยเจอหน้ากันไม่กี่ครั้ง ความรักที่ว่านั้นอยู่ในจินตนาการที่แสงงดงามและตื่นขึ้นอย่างเดียวเท่านั้น คุณชายอย่างสวีไท่เจียเติบโตมาประหนึ่งดวงเดือนที่ถูกห้อมล้อมด้วยดวงดาว ไม่เคยพบเจอกับอุปสรรค ต้องการอะไรก็ได้สิ่งนั้น พอไม่ได้มาครอบครองก็คิดว่าตัวเองถูกทำร้ายอย่างแสนสาหัส

ถึงอย่างไรมู่หยวนอวี่ก็สอดมือไปยุ่งเรื่องครอบครัวของคนอื่นไม่ได้ นางคิดแล้วปล่อยผ่านเลยไป พอถึงวันงานมงคลนางก็ไปร่วมงานเลี้ยงในฐานะญาติมิตรของทั้งสองฝ่ายพอเป็นพิธีเท่านั้น

เวลาเดินไปข้างหน้า ผ่านไปได้ไม่นานก็มีงานมงคลอีกงานหนึ่ง

คืองานอภิเษกสมรสขององค์ชายใหญ่จู่จิ้นจื่อ

ขุนนางทั่วราชสำนักเฝ้ารอวันนี้มานานหลายปี ในที่สุดก็สมปรารถนา พระชายาขององค์ชายใหญ่คือบุตรสาวของรองเจ้ากรมพิธีการ ได้ยินว่าเป็นสตรีเรียบร้อยอ่อนหวาน รูปร่างงามสง่า งานมงคลขององค์ชายมีพิธีการ

ซับซ้อนยับยั้ง แต่จูจิ้นจื้อก็อายุไม่น้อยแล้ว ดังนั้นนับตั้งแต่วันที่คัดเลือก พระชายาจนถึงวันที่ทำพิธีแต่งงานจึงใช้เวลาแค่ประมาณครึ่งปีกว่าเท่านั้น

หลังจากได้กินข้าวนี้ผู้หญิงสาวก็พอจะวางใจได้ ไม่ต้องร้อนใจคอยไป ขอร้องฮ่องเต้แทนจูจิ้นเฉินอีก...มีงานแต่งของพี่ชายคนโต ถึงอย่างไรฮ่องเต้ก็ต้องปล่อยตัวจูจิ้นเฉินออกมากระมัง

ผู้หญิงสาววันนั้นวันเวลาที่ล่วงเลยผ่านไปในแต่ละวัน กลัวว่าหาก นางทำตัวโอหังเกินไปจะทำให้ฮ่องเต้ไม่สบอารมณ์ ช่วงที่ผ่านมานี้จึง ไม่กล้าไปหาจูจิ้นเฉินอีก เห็นว่ากาลเวลาผันเวียนเปลี่ยนจากฤดูร้อนไปเป็น ฤดูใบไม้ร่วง วันแต่งงานของจูจิ้นจื้อขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกขณะ ทว่า ทางฝ่ายของฮ่องเต้กลับไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

เชื่อว่าไม่มีใครเสนอให้ปล่อยตัวจูจิ้นเฉินออกมา หัวหน้านาสภานางเสิ่น ก็เคยไปขอร้องมาก่อน ลูกชายก็ยังดี ๆ อยู่ อีกทั้งยังไม่ได้ทำความผิดร้ายแรง เอาแต่ซังไว้อย่างนี้มันสมควรแล้วหรือ

ปิดประตูขังเขามานานเป็นครึ่งปีจนเขาไม่มีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอก เลย นี่คือองค์ชาย แถมยังเป็นองค์ชายที่มีคุณสมบัติคู่ควรจะได้รับการ แต่งตั้งเป็นรัชทายาท หรือฮ่องเต้คิดจะจับเขาขังไว้ให้กลายเป็นคนไร้ค่านับแต่นี้

เพียงแต่ว่าฮ่องเต้ยังคงยืนกรานเช่นเดิม “เรารู้ดีว่าทำอะไรอยู่ ตอนนี้ เออร์หลางกำลังรักษาตัว ต้องการความเงียบสงบ รอให้หายดีเมื่อไหร่ เราย่อมต้องปล่อยเขาออกมา”

แล้วเมื่อไหร่จะหายดีล่ะ

บอกตามตรง หัวหน้านาสภานางเสิ่นไม่อาจมองเรื่องนี้ในแง่ดีนัก ภาพลักษณ์คนขึ้นโรคของจูจิ้นเฉินฝังลึกอยู่ในใจผู้คน ทุกปีจูจิ้นเฉินมักจะ ล้มป่วยอยู่หลายครั้ง พวกขุนนางต่างก็ชินชากันแล้ว หากมีครั้งไหนเจ็บป่วย ไม่มาก พวกขุนนางกลับจะแปลกใจเสียอีก

หากไม่เป็นเพราะจูจิ้นเฉินมีสภาพร่างกายอ่อนแอเช่นนี้ ทำให้ฮ่องเต้ ยังไม่ตัดสินใจแต่งตั้งใคร ตำแหน่งรัชทายาทก็คงไม่ถูกเว้นว่างมาจนถึงตอนนี้

ไม่ว่าจะแต่งตั้งองค์ชายพระองค์ไหน ถึงอย่างไรก็ควรถกเถียงกัน

ให้รู้คำตอบได้แล้ว

กล่าวมาถึงขั้นนี้ หัวหน้าสภามหาชนนางเล็นรู้ว่ไม่ควรชักใช้ต่อไปอีก เขาคงพูดไม่ได้ว่าจูลินเซ็นไม่น่าจะหายดีได้หรอกกระมัง เขาจึงต้องเลี้ยงประเด็นนี้ เปลี่ยนไปถามถึงปัญหาเรื่องอื่นอย่างละมุนละม่อมแทน “ฝ่าบาท พิธีอภิเษกสมรสขององค์ชายใหญ่ใกล้จะมาถึงแล้ว องค์ชายรองเองก็อายุไม่น้อยแล้ว ก็ควรจะเตรียมการคัดเลือกพระชายาได้แล้วมิใช่หรือ”

ถึงแม้ว่าจูลินเซ็นไม่ได้มีหน้าที่อะไรในงานแต่งงานของจูลินจื่อ เขาออกมาไม่ได้ก็ช่างเถิด แต่หากเป็นเรื่องคัดเลือกชายาของตัวเอง เขาจะไม่ปล่อยเขาออกมาคงไม่ได้กระมัง

หัวหน้าสภามหาชนนางเล็นถามเรื่องนี้ขึ้นมาก็ถือว่าเขาพยายามอย่างมากแล้ว นอกจากไม่ได้บีบคั้นให้ฮ่องเต้พิโรธแล้ว พระองค์เองก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงปัญหาข้อนี้ได้

ฮ่องเต้ยังคงส่ายหน้าเหมือนเดิม “ขุนนางเล็น เจ้าคือขุนนางเก่าแก่ที่อยู่ช่่างกายเรามาเนิ่นนาน เรายังคงพูดกับเจ้าอย่างชัดเจน สภามหาชนของเออร์หลางในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แม้แต่นางกำนัลเรายังไม่กล้าส่งไปอยู่ช่่างกายเขาไหนเลยจะกล้าคิดเรื่องให้เขาแต่งงานรึเปล่า กลัวก็เท่านั้นจะเป็นการเร่งเอาชีวิตของเขาซะมากกว่า อีกอย่าง เขามีนิสัยรักสันโดษแบบนั้น เรายังคงไม่รู้ว่าจะควรจะเลือกคนแบบไหนให้เขา หากไม่ได้ตั้งใจเขา ในอนาคตอาจเป็นเรื่องเป็นราวกันขึ้นมาอีก”

หัวหน้าสภามหาชนนางเล็นหมดคำพูด เขาเป็นขุนนางเก่าแก่นั้นไม่ผิด คอยรักษาสมดุลระหว่างฮ่องเต้กับขุนนางนับร้อยมาหลายปี เบื้องบนต้องเอาใจ เบื้องล่างต้องสยบไว้ แต่เขายังไม่ค่อยเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างฮ่องเต้กับจูลินเซ็นสักเท่าไร เขาเองมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลปัญญาชนผู้มีความรู้อย่างแท้จริง ในความคิดของเขา ผู้ปกครองกับขุนนาง บิดากับบุตร เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลตามหลักฟ้าดิน แล้วโยเรื่องราวระหว่างกันจึงต้องวกไปวนมาให้ยุ่งยาก

จึงอดพูดไม่ได้ “ฝ่าบาท พระองค์จะไม่ให้องค์ชายรองมีพระชายาเพียงเพราะกลัวว่าจะเลือกคนได้ไม่ถูกใจเขาอย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้กล่าว “ไม่ใช่อย่างนั้น เพียงแต่อายุของเออร์หลางก็ไม่ถึง

ว่ามาก ต่ำกลางอายุยี่สิบแล้วก็เพิ่งจะคัดเลือกชายา ให้เขารอไปอีกสองปีก็ไม่ใช่ไร”

หัวหน้าสภามหาขุนนางเสี้ยนรู้ลึกเห็นน้อยใจอย่างมาก คำพูดของฮ่องเต้ฟังดูแล้วก็ไม่มีอะไรผิด แต่นั่นก็เป็นเพราะตัวของจุลจิมมีปัญหามาใช่หรือ ชาวบ้านทั่วไปจะมีสักกี่คนที่แต่งงานช้าถึงขนาดนี้ เอาคนที่มีปัญหาอย่างหนึ่งมาเปรียบเทียบกับอีกคนที่มีปัญหาอีกอย่างหนึ่ง แล้วผลลัพธ์จากการเปรียบเทียบนี้จะปกติได้อย่างไร

“ฝ่าบาท...”

เขาพยายามจะให้นมข้าวอีกสักครั้ง ฮ่องเต้กลับโบกมือ “ขุนนางเสี้ยนเจ้าไม่ต้องพูดแล้ว” ฮ่องเต้เอ่ยถ้อยคำเนิบช้า แผ่ด้วยความหมายลึกถ้ำ “รู้ลึกซึ้งขึ้นเพราะความใจร้อน ทำอะไรหุนหันพลันแล่น เราเคยผ่านมาก่อนแล้ว ตอนนั้นเรายินดีที่จะชะลอไว้สักหน่อย กว้างอย่างเรื่องช้าสักหน่อยถึงอย่างไรก็ต้องดีกว่าทำผิดพลาด ตอนนั้นเรายังมีกำลังวังชาแข็งแรง รอไหวพวกเจ้าไม่ต้องรีบร้อน”

หัวหน้าสภามหาขุนนางทะเล็ง เขาไม่มีความลับในครอบครัวของฮ่องเต้ แต่ทีพอจะเข้าใจว่าทำไมฮ่องเต้ถึงได้กล่าวเช่นนั้น...บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกสองคน คนหนึ่งโง่ คนหนึ่งร่างกายอ่อนแอ...นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ยากจะพบเจอ หากจะมีความลับบางอย่างที่ไม่อาจแพร่งพรายซุกซ่อนก็ถือว่าเป็นเรื่องที่เข้าใจได้

จึงได้แต่ย้อนกลับไปเรื่องเดิม “ไม่พูดเรื่องคัดเลือกพระชายา แต่องค์ชายรองก็ไม่ควรถูกขังตลอดไป ฝ่าบาทไม่กลัวว่าเขาจะเกิดความขุ่นเคืองบ้างหรือ พวกขุนนางก็อาจจะเกิดความกังขาอย่างเลี่ยงไม่ได้นะพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้ไม่เห็นเป็นสำคัญ “ขุนนางเสี้ยนคิดมากเกินไปแล้ว เออร์หลางนิสัยไม่ดี แต่สมองกลับปราดปรองนัก เราจะจับเขาขังไปชั่วชีวิตด้วยเรื่องเล็กน้อยแค่นี้หรือ ไม่ช้าก็เร็วต้องปล่อยเขาออกมา ถ้าแค่นี้เขายังคิดไม่ได้ก็โง่เกินไปแล้ว”

หัวหน้าสภามหาขุนนางเสี้ยน “...”

จับลูกชายขังแล้วยังจะให้อีกฝ่ายเข้าใจความน้อยลึกซึ่งที่ซ่อนอยู่ด้วยตัวเอง ถ้าไม่เข้าใจก็แสดงว่าเขาโง่ นี่มันตรรกะแบบใดกัน

ก็ไม่แปลกที่ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกคู่นี้จะไม่ดีขึ้น

หัวหน้าสภาขุนนางเลื้อนบ่นอยู่ในใจอย่างไร้ความยำเกรง ก่อนจะยอมถอยให้หนึ่งก้าว “ถ้าอย่างนั้นฝ่าบาทกำหนดระยะเวลาให้กระหม่อมได้หรือไม่ สองปีให้หลัง”

เรื่องในครอบครัวของโอรสสวรรค์ก็คือเรื่องของบ้านเมือง ในฐานะหัวหน้าสภาขุนนาง เขาก็มีสิทธิ์ที่จะถามได้ถึงขั้นนี้

ฮ่องเต้คิดแล้วก็ตอบว่า “ไม่แน่นอน อยู่ที่ว่ากายของเอ๋อร์หลงว่าเป็นอย่างไร”

หัวหน้าสภาขุนนางเลื้อนใจกระตุก “ความหมายของฝ่าบาทก็คือ เรื่องแต่งตั้งรัชทายาท...”

“พูดเรื่องนี้ตอนนี้ยังเร็วไป” ฮ่องเต้กลับสายหน้า “บ้านเมืองสำคัญที่สุด เราจำเป็นต้องรับผิดชอบต่ออาณาประชาราษฎร์ ต้องรอบคอบระมัดระวังให้มาก”

“แต่หากยังแต่งตั้งผู้สืบทอดไม่ได้ เหล่าขุนนางก็ไม่อาจสงบใจลงได้...”

“รอให้เอ๋อร์หลงออกมาแล้วก็มอบหมายงานให้พวกองคค์ชายลงทำดูแล้วกัน” ในที่สุดฮ่องเต้ก็ยอมรับปาก “ดูผลงานพวกเขาแล้วค่อยว่ากัน”

แม้ฮ่องเต้จะถ่วงเวลาไปอีกหลายปี แต่ก็ยังพอจะได้เก็บเกี่ยวผลกลับมาบ้าง เมื่อฮ่องเต้กล่าวดังนี้ หัวหน้าสภาขุนนางเลื้อนก็พอจะมีคำอธิบายให้กับเหล่าขุนนางได้บ้าง พูดคุยจบ ขุนนางเลื้อนก็จากไปด้วยความพอใจ

มู่หยวนอวี๋ไปร่วมงานแต่งงานของจูจิ้นจือด้วยความผิดหวัง หลังจากนั้นก็อยู่ว่างได้ไม่นาน เพราะงานเฉลิมพระชนมพรรษาครบสี่สิบพรรษาของฮ่องเต้มีตามาติดๆ

นางมีความหวังอีกครั้ง รอคอยอย่างว่าง่าย ทว่าก็ต้องพบกับความผิดหวังอีกครั้ง

มีงานใหญ่สองงานติดกัน แต่จูจิ้นเชินก็ยังไม่ปรากฏโฉม คนทั่วไปมักจะขี้ลืม ภาพความโดดเด่นของเขาในวันพิธีสวมกวนและเทศกาลหยวนเซียวเริ่มจางหายไปจากความทรงจำของผู้คน และนานวันเข้า จูจิ้นยวน

กลับเข้ามาอยู่ในสายตาของทุกคน เพราะว่าเดิมทีชื่อเสียงของเขาก็ไม่เลวอยู่แล้ว แม้แต่จูจิ้นเชินผู้เป็นน้องชายซึ่งอายุยังน้อย ก็กลับมาโดดเด่นสะดุดตาในเวลาสั้นๆ

คนที่แต่เดิมมองไม่เห็นความดีในตัวเขาก็เริ่มเปลี่ยนไปจับจ้องเขา

เมื่อเทศกาลหยวนเซียวผ่านไปอีกหนึ่ง หัวหน้าสาวขุนนางเลื่อนย้อนนึกถึงเรื่องราวของปีที่ผ่านมา ขนาดเขาที่เป็นขุนนางคนสนิทยังอดสงสัยไม่ได้ ช่างแต่คาดการณ์ได้ถึงสถานการณ์เช่นนี้หรือไม่ ไม่รู้ว่าวันไหนจูจิ้นเชินถึงจะได้ออกมา รอเขาออกมา เผชิญกับสถานการณ์เสียเปรียบที่ต้องถูกคนมาที่หลังแซงหน้า เขายังพลิกกระดานได้อีกหรือไม่

ท่ามกลางกระแสคลื่นความคิดของผู้คนมากมายที่ไหลบ่าไปในทางเดียวกัน มู่หยวนอวีถือเป็นคนหนึ่งที่ได้เดินสวนกระแส

ขนาดวันฉลองวันเกิดของบิดา จูจิ้นเชินยังไม่ได้ออกมา เห็นได้ชัดว่าหากฮ่องเตย์ยังไม่พอใจเขาก็ออกมาไม่ได้ มู่หยวนอวีก็ไม่จำเป็นต้องสงวนท่าทีอีก เมื่อเวลาผ่านพ้นไประยะหนึ่ง นางจึงเริ่มไปพูดคุยกับจูจิ้นเชินที่นอกกำแพงจวน เอาหนังสือหรือไม่ก็ของอย่างอื่นที่น่าสนใจไปมอบให้เขา

อันที่จริงแล้ว ลึกๆในใจนางรู้สึกไม่ยอมแพ้ คนอย่างจูจิ้นยวนจะเอาอะไรมาเปรียบเทียบกับขาใหญ่ที่นางเลือกไว้ จูจิ้นเชินก็แค่ถูกขังเท่านั้น นางไม่เชื่อหรือว่าถ้าเขาออกมาแล้วยังมีที่ให้จูจิ้นยวนเสนอหน้า!

ครั้งแรกที่มู่หยวนอวีไปหาจูจิ้นเชินนั้นไม่มีใครรู้ แต่ภายหลังก็เริ่มมีข่าวแพร่สะพัดออกไป ทว่าฮ่องเต้กลับไม่ได้ใส่ใจ คนอื่นก็ยังไม่มียศที่เจ้ากี้เจ้าการ เพียงแต่อดชำเลื่องมองนางไม่ได้

ชื่อจื่ออ๋องจอมเผด็จการคนนี้ไม่รู้ประสาจริง ๆ หรือว่ารู้ดีถึงได้ทำเช่นนั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่พากันเลือกข้างจูจิ้นยวน เพราะยังมีบุตรภรรยาเอกอยู่ จูจิ้นยวนเป็นบุตรอนุภรรยาจึงนับว่ามีข้อเสียที่สำคัญ คนส่วนใหญ่จึงยังรอสังเกตการณ์ องค์ชายอีกสามคนก็ยังมีคนคอยให้การสนับสนุน

แต่เมื่อจูจิ้นเชินถูกคุมขังและฮ่องเต้ก็ยังไม่แสดงท่าทีชัดเจนอะไร ในตอนนี้ ต่อให้คนเลือกที่จะสนับสนุนจูจิ้นเชินก็ไม่มีความหมายไปมาหาสู่กับเขา

เพราะสะดุดตาเกินไป เท่ากับผูกตัวเองติดกับองค์ชายรอง ไม่เหลือหนทางที่จะไปเข้าพวกกับคนอื่นเลย

ด้วยเรื่องนี้ผู้หญิงน้อยวัยยังเคยได้รับจดหมายเตือนที่ส่งมาจากเตียนหนิงอ๋อง

นางอ่านจบก็ฉีกทิ้งทันที รู้สึกว่าเตียนหนิงอ๋องนั่นแหละที่โง่ รู้ทั้งรู้ว่านางเลือกข้างจูจินเชินแล้ว ยังจะเตือนนางว่าสถานการณ์ไม่ดี อย่าทำตัวสนิทสนมกับจูจินเชินมากเกินไป

กลางหิมะไม่ส่งถ่าน¹ รอให้กลายเป็นผ้าปักดินแล้วค่อยเพิ่มลายดอกไม้² ถึงเวลานั้นยังจะมีพื้นที่ให้ปักดอกไม้ที่เป็นของนางอยู่อีกหรือ

แม้ว่านางจะไม่ได้พบหน้าจูจินเชิน แต่ก็เชื่อมั่นในตัวเขามาโดยตลอด เพราะระหว่างที่ถูกกักขังเขาไม่ได้แสดงให้เห็นถึงอาการของคนທີ່จิตใจแหลกสลาย นางไปคุยเล่นกับเขา ปลอบใจเขา แต่เขาไม่พูดสักคำว่าตัวเองไม่สบาย กลับยังเป็นห่วงนางมากขึ้น กลัวว่านางที่อยู่ข้างนอกจะถูกคนรังแก

บอกตามตรง ผู้หญิงน้อยรู้สึกว่าเป็นอย่างนี้ละก็ ถ้าไม่เกิดเรื่องเหนือความคาดหมาย รอวันที่จูจินเชินได้ครองบัลลังก์แล้ว ต่อให้นางเป็นขุนนางกังฉินก็ยังจะได้รับการอภัยจากจูจินเชิน ต่อให้นางเปิดเผยความลับที่สำคัญที่สุดของตัวเองออกมา เขาก็น่าจะไว้ชีวิตนาง

ฤดูใบไม้ผลิผ่านไป ฤดูใบไม้ร่วงมาเยือนอีกครั้ง เวลาผ่านไปอีกหนึ่งปี

ผู้หญิงน้อยวัยเคยชินแล้วที่จะไปพบจูจินเชินทุกๆ สองเดือน ระยะเวลาที่ไม่สั้นไม่ยาวนานี้ดูเหมือนจะเป็นความถี่ที่ยอมรับได้ แน่แน่นอนว่าการพบกันระหว่างพวกเขา...มีกำแพงกั้นขวาง

พระชายาเตียนหนิงอ๋องส่งสิ่งเล็กๆ มาให้นาง หนึ่งปีส่งมาหนึ่งครั้ง

¹ มาจากสำนวนยีนถ่านให้กลางหิมะ เปรียบเปรยถึงการให้ความช่วยเหลือกันในยามยากลำบาก

² มาจากสำนวนเพิ่มดอกไม้บนผ้าปักดินที่สวยงาม เปรียบเปรยว่าทำสิ่งที่ดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้นไปอีก แต่เมื่ออยู่ในบริบทนี้จะเห็นได้ว่าการเพิ่มดอกไม้บนผ้าปักดินเป็นเหมือนการประจบเอาใจ แฝงความหมายในเชิงเสียสติ

เพื่อช่วยให้นางหายอยาก

มู่หยวนอวี่แบ่งครึ่งหนึ่งใส่กล่องอาหารเหมือนอย่างที่เคยทำ ตอนนี้นางไม่จำเป็นต้องโยนหนังสืออีกแล้ว อ้อมผ่านกำแพงฝั่งที่คุ้นเคยเข้าไป ตรงนั้นจะมีคนเฝ้ารออยู่ เมื่อนางมาถึงก็จะไปบอกจูจินซิน

ครั้งนี้กลับกลายเป็นว่าเจอกับองค์รัชเลื้อแพรที่กำลังลาดตระเวนพอดี นางคุ้นเคยกับองค์รัชเลื้อแพรสองกลุ่มที่ผลัดเปลี่ยนกันลาดตระเวนในที่แห่งนี้เป็นอย่างดี จึงคลี่ยิ้มและโบกมือทักทาย

นายหมู่คนนั้นกล่าวกับนางด้วยน้ำเสียงอย่างคนรู้สึกเสียดายอย่างยิ่ง “ชื่อจื่อ ทำไมท่านถึงยังมาตรงนี้อีกเล่า ประตูหน้าของจวนเปิดแล้ว เมื่อครู่นี้ฮ่องเต้เพิ่งจะมีพระบัญชายกเลิกคำสั่งปิดจวนขององค์ชายรองแล้ว หลังจากนั้นพวกเราไม่ต้องมาที่นี่อีกแล้ว”

เฮ้อ หลังจากนั้นก็จะไม่มีช่องทางทำรายได้เป็นกอบเป็นกำอีกแล้ว เพราะชื่อจื่อท่านนี้ใจกว้างมาก เขาถึงไม่ได้หลอกอีกฝ่าย แต่รีบบอกความจริงทันที

มู่หยวนอวี่ “...!”

นางไม่ได้เข้ามาทางประตูหน้าเลยไม่รู้เรื่องนี้ จึงหันตัวกลับแล้วออกวิ่งทันที

บทที่ 97

กุญแจไขเหล็ก ที่คล้องประตูหลักถูกนำออกไปแล้ว

มูหยวนอวี่พุ่งตัวเข้าไปราวกับบิน องค์กรक्षเสียแพรที่ยืนเข้าแถว อยู่สองฝั่งเตรียมจะถอยออก ไม่มีใครร้องนางอีก องค์กรक्षบางนายมอง แผ่นหลังของมูหยวนอวี่ด้วยแวตาดูใจความเลื่อมใส...นี่สมกับประโยคที่ว่า เมื่อลมพายุพัดแรงจึงรู้ว่าหญ้าต้นไหนแข็งแรง ในยุคสมัยที่เต็มไปด้วยความโกลาหลวุ่นวาย ถึงได้มองออกว่าใครไม่ใช่ขุนนางผู้ซื่อสัตย์

ช่วงเวลาที่ยังคงขายรองถูกขังไม่ใช่เวลาสั้นๆ คนที่ไม่ยอมหลบเลี่ยง การตกเป็นผู้ต้องสงสัย ยอมเสี่ยงอันตรายมาที่นี่ก็มีแต่ท่านผู้นี้ แม้ว่า ใบหน้าจะเหมือนผู้หญิงไปสักหน่อย แต่กลับมีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไม่เสียแรงที่เป็นผู้สืบทอดขององค์นักรบสกุลมู

ในเรื่องหลัก จูจินเชินเองก็เพิ่งได้รู้ข่าวนี้

คนข้างนอกถอยออกไปอย่างเงียบเชียบ ไม่มีใครเข้ามาอ่านพระราชโองการอะไรให้เขาฟัง แต่เพราะคนครัวที่ต้องไปรับวัตถุดิบทำอาหาร ที่หน้าประตูตามกิจวัตรประจำวันพบเข้า ถึงได้วิ่งตะบึงกลับมารายงานเขาอย่างกระต่อนกระแต่นววน

จูจินเชินที่ถือถ้วยย้าอิงตะลึงไปครู่หนึ่ง
ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนว่าไม่เป็นความจริง

หลี่ไปเฝ้าที่อยู่ด้านข้างเอ๋ยเร่ง “องค์ชาย ทรงเหม่ออะไรอยู่ ยานี้ไม่ว่าจะร้อนหรือเย็นล้วนส่งผลต่อฤทธิ์ของยา”

จูจิ้นเชินรู้สึกอิจฉาหลี่ไปเฝ้ายิ่งนัก คนผู้นี้เรียกได้ว่าคลั่งวิชาแพทย์โดยแท้จริง ไม่ว่าจะรสมหรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายนอกก็ไม่อาจส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของเขาได้เลย สิ่งที่เขาให้ความสนใจมีเพียงสิ่งที่รักซึ่งก็คือการรักษาคนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

คนเรามีชีวิตได้แบบนี้ก็ถือว่าไม่เสียแรงที่เกิดมา

แต่ตัวเขากลับอับจนหนทาง เกิดมาในตำแหน่งนี้ กลับมีเรื่องราวมากมายที่ไม่อาจเป็นไปตามความต้องการ และเมื่อประตูปะตูบานนี้เปิดออก เรื่องราวอันวุ่นวายเหล่านั้นก็จะเข้ามาพัวพันกวนใจเขาอีกครั้ง

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำให้เขารำคาญใจ

ตอนที่จูจิ้นเชินวางถ้วยยาลงก็เห็นเรือนกายในชุดสีครามพุ่งเข้ามาเหมือนสายลมพัด

ความรู้สึกในกันบึ้งของหัวใจเขาส่งผ่านมายังดวงตาซึ่งฉายแววรอยยิ้มจางๆ ออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

รอยยิ้มนั้นเหมือนระลอกคลื่นที่กระเพื่อมขยายออกไป พอหมู่หยวนอวี้เข้าประตูมาก็ขยายไปทั่วใบหน้าของเขา ราวกับว่าถูกอะไรบางอย่างจุดประกายให้สว่างไสว

“องค์ชาย!”

ประตูหลักห่างจากเรือนหลักไม่ไกลเลย อีกทั้งหมู่หยวนอวี้ยังวิ่งอ้อมมาจากทางกำแพงอีกฝั่งหนึ่ง เหงื่อจึงซึมศีรษะ แก้มแดงปลั่ง นางเอมมีมือเท้ารอบประตูปะตู หอบหายใจพลางมองประเมินจูจิ้นเชิน

ความรู้สึกแรกคือความไม่คุ้นเคย

ก็แค่เวลาสองปีกว่าๆ หน้าตาของจูจิ้นเชินไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปมาก สาเหตุที่สำคัญที่สุดก็คือความแตกต่างทางด้านบุคลิกของเขา

คนอื่นยังถูกคุมขังยังหมดคุณค่า แต่เด็กหนุ่มที่เป็นโรคเม.2 กลับแตกต่างจากทุกคน กลายเป็นว่ายิ่งถูกขังก็ยิ่งเปลี่ยนมาเป็นอ่อนโยนและสละสลวยมากขึ้น...ไม่ถูกขัง ตอนนี้ไม่ใช่เด็กหนุ่มแล้ว จูจิ้นเชินยืนอยู่กลางห้องโถง ตอนนี้เป็นช่วงหน้าร้อนพอดี เขาสวมเสื้อผ้าตัวบาง แม้ว่า

ตอนที่ถูกขังจะไม่ได้พบเจอใคร ทว่าเขาก็ยังคงแต่งกายมิดชิดเป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนเมื่อก่อน แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่แตกต่างจากในอดีตอย่างสิ้นเชิง เขาไม่ได้ผอมบางอีกแล้ว

เขาไม่ได้มีหน่วยก้านเจกเช่นเด็กหนุ่มผอมแห้งอีกแล้ว ระหว่างที่เขาเดินมาหานาง เห็นได้ชัดว่ามีพลังของบุรุษแฝงเร้นอยู่ข้างแล้ว

ส่วนสูงของเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก ตอนที่ถูกกักตัวเขาก็อายุสิบแปดปีแล้ว คนที่เปลี่ยนคือผู้หญิงนางสาว วีนางเปลี่ยนจากอายุสิบสี่มาเป็นอายุสิบหก เป็นช่วงเวลาที่ส่วนสูงเพิ่มเร็วที่สุด แม้ว่าในตอนนี้ที่นางมอง จูจินเชนก็ยังจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่ต้องแหงนหน้าเหมือนเมื่อก่อนอีก

และนี่อาจเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้นางรู้สึกไม่คุ้นเคย

จูจินเชนที่อ้อมยิ้มน้อยๆ เดินเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ ผู้หญิงนางสาว ยื่นมือออกไปหาเขา เขาเหล่เล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือข้างหนึ่งมาให้นาง...

ทั้งสองกระชับมือกัน

ผู้หญิงนางสาวออกแรงกระชากเขาเข้าหาตัว

รอยยิ้มในดวงตาของจูจินเชนเปลี่ยนมาเป็นความตะลึง เขาถลาไปด้านหลัง เกือบจะถูกกระชากออกไปนอกประตู โชคดีที่ยื่นมือข้างหนึ่งไปยันกรอบประตูได้ทัน ถึงหยุดร่างตัวเองให้ยืหนึ่งได้

“องค์ชาย ท่านดีขึ้นมากแล้วจริงๆ ด้วย”

ผู้หญิงนางสาวมองไปที่หน้าอกเขาแวบหนึ่งด้วยสีหน้าอารมณ์ดีอย่างมาก “ไม่ถูกข้าดิ่งล้ม เห็นได้ชัดว่ายาที่กินไปไม่เสียเปล่า กล้ามเนื้อก็เพิ่มขึ้นมาไม่น้อย”

จูจินเชน “...”

ท่าทางของเขาในตอนนี้อย่างกับกักตัวผู้หญิงนางสาวไว้ระหว่างแขนของเขากับกรอบประตู

ดวงตาของผู้หญิงนางสาวยังคงหยิโด้ และท่าทางก็เหมือนว่าจะยื่นมือมาสัมผัสหน้าอกของเขาอยู่ทุกเมื่อเพื่อพิสูจน์ว่ากล้ามเนื้อหน้าอกของเขาตึงแน่นแข็งแรงจริงหรือไม่

จูจินเชนรีบหลับตาลง พยายามควบคุมตัวเองให้ดึงมือกลับมา

ขนาดองค์กรเสื้อแพรที่เฝ้าอยู่หน้าประตูยังรับรู้ถึงน้ำใจของมู่หยวนอวี่ที่ไม่เคยทอดทิ้งเขา แล้วเขาจะไม่รู้ได้อย่างไร เดิมทีเขายังปล่อยให้ตัวเองคิดเพื่อเจอเหลวไหลตามใจตัวเองอยู่บ้าง แต่สองปีมานี้เขาตัดสินใจแล้วว่าฝืนความคิดนี้ไว้ให้ลึกสุดใจ จะไม่ปล่อยมันออกมาหยาบเกียรติมู่หยวนอวี่อีก

ในชีวิตคนเรากว่าจะได้เจอกับสหายที่จริงใจสักคนหนึ่งช่างเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ เขาอยากให้ความสัมพันธ์นี้ขยายออกไปนานเท่านานมากกว่าจะถูกทำลายลงด้วยความปรารถนาส่วนตัว

เขาก้าวถอยไปด้านหลัง

มู่หยวนอวี่ค่อยไล่อก

อะแฮ่ม ชาวที่ประตูใหญ่ถูกเปิดมาถึงอย่างกะทันหัน นางดีใจมากถึงได้คิดเล่นอะไรแบบนี้ แต่พอกระซอกตัวเขาเข้ามาหาจริงๆ เมื่อเรือนกายที่สูงเพรียวของเขาโอบล้อมเข้ามา นางก็สัมผัสได้ว่านี่คือบุรุษที่โตเต็มวัยแล้ว ความแตกต่างระหว่างชายหญิงชัดเจนมากเป็นพิเศษ

มู่หยวนอวี่จึงได้แต่ใช้ฝีมือด้านการแสดงสร้างทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ได้แค่มองตรงสบเลื้อยของเขาเท่านั้น ไม่กล้าเงยหน้ามองสูงมากกว่านี้

หลี่ไปเฉาเดินมาถึงตาสีนางหนึ่งที่ ทำลายบรรยากาศอันคลุมเครือลง “ซื่อจื่อ ท่านควรจะอ้อมแรงสักหน่อย กว่าที่ข้าจะรักษาคู่ชายมาได้ถึงขั้นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย”

มู่หยวนอวี่ปรับอารมณ์กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ยิ้มน้อยๆ และเอ่ยว่า “ข้ารู้หนักเบา ไม่มีทางทำให้องค์ชายสะดุดล้มหรอก ตอนที่อยู่ข้างนอก ข้าถามองค์ชาย องค์ชายมักจะบอกว่าดีทุกอย่าง ข้าไม่มั่นใจก็เลยต้องลองทดสอบดู”

จากนั้นก็ค้อมตัวก้มมือคารวะเขา “สองปีมานี้ลำบากท่านผู้เฒ่าแล้ว ท่านช่างมีฝีมือยอดเยี่ยมจริงๆ”

หลี่ไปเฉาลูบเคราสีขาวโพลนที่เป็นระเบียบของตัวเอง “ก็ไม่ได้ลำบากอะไร ก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยมีโอกาสรักษาคนที่อ่อนแอตั้งแต่อยู่ในครรภ์มาก่อน ตอนนี้ก็ถือว่าได้ประสบการณ์ใหม่ ไม่ถือว่าเสียเวลาของข้าไป

อย่างเปล่าประโยชน์...เจ้ามองอะไร”

มูหยวนอวี๋จ้องเฝ้าของเขาอย่างสงสัย “ท่านผู้เฒ่า ท่านคงไม่ได้ตัดเฝ้าเองหรือกระมัง”

ตอนที่นางพาหลี่ไปเฝ้าเดินทางจากอวิ้นหนานมาถึงเมืองหลวง เคยใช้ชีวิตร่วมทางกันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็เชื่อว่าจะไม่เคยส่งองครักษ์ไปดูแลหลี่ไปเฝ้า แต่ก็ไม่เคยเห็นเฝ้าของเขาเป็นระเบียบราวกับว่าผ่านการตัดเล็มอย่างประณีตขนาดนี้มาก่อน

นี่ไม่เหมือนตัวตนของหลี่ไปเฝ้า เป็นเหตุให้นางรู้สึกไม่คุ้นเคยตั้งแต่แรกเห็น

“ผลงานชิ้นเอกขององค์ชายท่านนี้” หลี่ไปเฝ้าได้ยินคำถามก็ตอบเสียงขุ่น “ไม่เคยเห็นคนป่วยที่โหมบการยันหมอที่รักษาตัวเอง ให้ตายเถอะ”

“ฮ่าๆ!”

มูหยวนอวี๋หัวเราะอย่างอดไม่อยู่ นางหันหน้าไปมองจูลินเซิน โรครักความสะอาดของเขานี้ ขนาดการแต่งกายของหมอก็ยังไม่เว้น!

ความรู้สึกคุ้นเคยกลับมาหานางอีกครั้งในทันที บรรยาการกระอักกระอ่วนเมื่อครั้นนี้หายวับไป นางก็มองตัวเองแล้วยิ้มมองจูลินเซิน “องค์ชาย ข้าคงไม่มีอะไรที่ขัดหูขัดตาท่านกระมัง”

จูลินเซินยิ้ม “ไม่มี”

ทว่าเขากลับลอบถอนหายใจ แล้วคิดถึงถ้อยคำที่มาจากความรู้สึกจริงๆ ว่า มีสิ ทั้งหมดนั้นแหละ

เวลาสองปี นอกจากจะทำให้มูหยวนอวี๋สูงขึ้นไม่น้อยแล้ว อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก แต่เพราะว่าตัวสูงขึ้น นางจึงดูผอมลงอีก ความงดงามอ่อนหวานของเครื่องหน้าทั้งห้าก็ยังชัดเจน ดวงตาฉายแววจิตจรัสมีชีวิตชีวา แทบจะไม่มีอะไรแตกต่างจากที่เขาจินตนาการเอาไว้... เขาหวังว่ามูหยวนอวี๋จะมีหน้าตาเหมือนผู้ชายมากขึ้นสักหน่อย แต่ทุกครั้งที่พยายามนึกภาพมูหยวนอวี๋ขณะที่พูดคุยกันผ่านกำแพง ก็มักจะขยายภาพของมูหยวนอวี๋จากความทรงจำตัวเองเสมอ

เมื่อพบว่าจินตนาการกลายเป็นความจริง เห็นมูหยวนอวี๋พูดคุย

แย้มยิ้ม เห็นมู่หยวนอวี๋โค้งตัวคำนับหลีกไปเฉาด้วยท่าทางสง่างาม รวมไปถึง...
เมื่อครูนี้นตอนที่ดึงเขาเข้าใกล้ จณร่างของเขาแทบจะกดทับมู่หยวนอวี๋

ราวกับว่าเวลาทุกขณะกำลังร้ายค่าสาปใส่เขา ร้อยรัดเขาเอาไว้
สลักร่องรอยหวานชื่นเคล้าความขมขื่นไว้ในส่วนลึกของหัวใจเขา

ช่างเถิด ได้แค่นี้ก็ดีมากแล้ว

เขาเลิกคิ่บนรณ ปลอ่ยให้ตัวเองอยู่ในหลุมต่อไป ตอนนี้เขาแค่ต้อง
ควบคุมตัวเองไม่ให้ดึงมู่หยวนอวี๋ลงมาที่เท่านั้น

“เข้ามานั่งข้างในเถอะ เหยื่อออกเต็มหน้า ดีแต่ทำตัวเหลวไหล”
จูจิ้นเฉินหมุนตัวเดินเข้าไปข้างในพลางเอ่ยปากสั่งหลินอัน “ไปบอกให้คน
ยกน้ำมาหนึ่งอ่าง”

หลินอันรับคำสั่งเสียงดังก่อนจะพุดกลั้วหัวเราะ “พอซื้อจ๊อมา บรรยาการ
ก็ครึกครื้นเลย”

หลินอันกำลังจะเดินออกไปข้างนอก แต่มู่หยวนอวี๋นี่ก็ขึ้นได้จึง
เรียกเขาไว้ “ข้าเออลิ้นจี่มาให้ อยู่บนรถยังไม่ทันเอาลงมา เจ้าถือโอกาส
ไปบอกให้องค์รัชชั้ข้าเออลงมาเลยแล้วกัน”

หลินอันรับคำสั่งแล้วเดินออกไป ส่วนมู่หยวนอวี๋เดินตามจูจิ้นเฉินเข้าไป
ในห้อง มองประเมินไปรอบด้าน ข้าวของเครื่องใช้แทบไม่มีอะไรต่างไปจาก
เมื่อสองปีก่อน นางนั่งลงริมเตียงเตา ลูบคลำเบาะรองนั่ง “สีซีดหมดแล้ว
ควรจะเปลี่ยนได้แล้ว”

ฮ่องเต้ก็เยี่ยมพอตัว บอกว่าจะจับคนชังก็ชังจนยุ่งลักตัวบินเข้ามา
ไม่ได้ แค่นี้ไม่เข้มงวดเรื่องอาหารและเสื้อผ้า

มู่หยวนอวี๋เงยหน้าถามจูจิ้นเฉิน “ใช่แล้ว องค์ชาย ท่านควรเข้าวัง
ลักรอบกระมัง” นางคิดแล้วก็พุดแบบคนที่หน้าบานเป็นกระดิ่ง “ออกไป
คราวนี้คงทำให้คนตกใจกันเป็นแถว”

จูจิ้นเฉินกลับไม่แสดงสีหน้าสะใจอะไร เพียงแค่ตอบรับง่าย ๆ ว่า
“อืม”

มู่หยวนอวี๋มองเขาแวบหนึ่ง รู้สึกว่าเขาเหมือนจะสุขุมและใจเย็น
มากขึ้น ข้อนี้ตอนที่คุยกันผ่านกำแพงยังไม่รู้สึกได้อย่างชัดเจนนัก นาง
แค่รู้สึกว่าเขายู่ในสถานการณ์แบบนั้นยังไม่เคยปริปากบ่นแสดงความ

ไม่พอใจ ก็ถือว่าเรียนรู้ที่จะอดทนข่มกลั่นมากพอแล้ว แต่วันนี้เมื่อได้พบหน้ากันจริงๆ สัมผัสความสงบเยือกเย็นต่อหน้า จึงแน่ใจได้มากขึ้น

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะเดิมทีความคุ้นเคยของจูจินเชินก็มีสาเหตุมาจากอาการป่วยที่รุนแรง แต่ตอนนี้อาการของเขาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อร่างกายแข็งแรงขึ้น กินอะไรก็อร่อย นอนก็หลับสบาย ไม่วามองอะไรก็สบายหูสบายตามากขึ้น

กลืนกลายเป็นนางต่างหากที่ต้องคอยเก็บมือเก็บไม้

เดิมทีเวลาอยู่กับจูจินเชินนางไม่เคยต้องกังวลเรื่องใด อยากจะดึงชายแขนเสื้อของเขาก็ดี อยากจะกุมมือเขาก็กุม ก็เพราะไม่เคยมองเขาเป็นเด็กหนุ่ม ตอนนั้นบุคลิกสูงส่งไร้มลทินของเขายังคงอยู่ แต่กลับมีกลิ่นอายของความเป็นผู้ใหญ่ กลิ่นอายของบุรุษเพิ่มเข้ามา

ผู้หญิงนอนวีไม่รู้ว่าจะวางตัวอย่างไรในบรรยากาศแปลกใหม่เช่นนี้

ยังดีที่รอไม่นาน ชันทีที่ได้รับคำสั่งให้ไปตักน้ำก็เดินเข้ามา ผู้หญิงนอนวีจึงวิ่งขึ้นมาล้างหน้า รอนางเช็ดหน้าเรียบร้อย หลินอันก็กลับมา แถมยังพาแขกมาด้วย

จูจินยวน

เขาเองก็อาศัยอยู่ในजनสืออ่องเหมือนกัน อยู่ใกล้กับเรือนขององค์ชายรองมากที่สุด ย่อมรู้ความเคลื่อนไหวของที่นี่ในเวลาไม่นาน วันนี้โรงเรียนหยุดสอน เขาเองก็ไม่ได้ไปเรียน เมื่อรู้ข่าวจึงรีบรุดมาทันที

หลินอันอึดอั้นเหลือทน ระหว่างทางที่เดินมา แม้จะถูกถามหลินอันก็ตั้งใจไม่พูดถึงสถานการณ์ที่แท้จริงของจูจินเชิน เอาแต่ตีหน้าเศร้า เมื่อจูจินยวนเห็นสีหน้าของหลินอันจึงรู้สึกสงบลงได้ไม่น้อย ทั้งยังเอ่ยปลอบใจหลินอันสองสามคำ ทว่าเมื่อจูจินยวนเลิกผ้ามาขึ้น มองเห็นพี่ชายลูกตาของเขาก็แทบจะกลืนออกมาจากเบ้า

แม้ว่าผู้หญิงนอนวีจะไม่ได้เห็นหน้าของจูจินเชิน แต่ก็ได้คุยกันผ่านกำแพงเป็นระยะ จึงพอจะสัมผัสได้ถึง การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของจูจินเชิน แต่จูจินยวนกลับห่างเหินกับจูจินเชินอย่างแท้จริง เมื่อพบกับความไม่คาดคิดเช่นนี้จึงยืนอึ้งอยู่ตรงหน้าประตู แม้แต่จะพูดทักทายก็ยังพูดไม่ออก

หลินอันกลืนยืมแก้มตุ่ย กอดกล่องอาหารเดินผ่านเขาเข้าไปในห้อง
เจียบๆ

ผู้หญิงนอนวิลุกขึ้นถวายนับ “องค์ชายสาม”

จูจิ้นยวนเหมือนสะดุ้งตื่นจากฝัน จากนั้นก็รู้สึกเหมือนหัวใจถูกราด
ด้วยน้ำมันร้อนๆ

เผอิญจันทปดแสบปดร้อน

ไม่นึกเลยว่า...เจ้าคนชั่วโคจะมีวันที่อาการดีขึ้นได้จริงๆ!

ใช้ว่าจูจิ้นยวนไม่มั่นใจในตัวเอง หาไม่แล้วในช่วงเวลาสองปีที่ผ่านมา
เขาก็คงไม่อาจหาญแสดงความสามารถของตัวเองออกมาอย่างเต็มที่ ลงทุน
ลงแรงไปมากขนาดนั้น ในอดีตเขามักจะถูกเสียนเพยโน้มน้าวให้ใช้พี่ชาย
มาขบเน้นประกายของตัวเอง ตอนนั้นเขาอายุยังน้อย จิตใจยังไม่แข็งแกร่ง
มากพอ จึงมักจะถูกจูจิ้นเฉินใช้วาจาเร่ร้ายตอกกลับจนอกสั่นขวัญผวา
จนเป็นเหมือนเงาตามีตอยู่ภายในใจ ทำให้ครั้งแรกที่เขาได้เห็นจูจิ้นเฉิน
ในรูปลักษณะของบุรุษเต็มตัว เงามานั้นก็ยิ่งเข้มข้น ยิ่งหนาหนักถาโถม
เข้ามาลบทับเขาอีกครั้ง

“น้องสามมาแล้ว” จูจิ้นเฉินกวาดตามองจูจิ้นยวนแล้วสั่งให้หลินอัน
จัดหาที่นั่ง

ท่ามกลางอารมณ์ริษยา มีความหวาดผวาท่วมเข้ามาในใจของจูจิ้นยวน
อีก...จูจิ้นเฉินไม่เคยพูดจาอ่อนโยนกับเขาเช่นนี้มาก่อน เกรงว่าตอนที่เข้ามา
เขาคงปกปิดอารมณ์ตัวเองได้ไม่ตึงนัก แต่อีกฝ่ายกลับยังพูดแบบนี้ ท่าทาง
ใจกว้างพร้อมให้อภัย ช่างเหมือนพี่ชายคนหนึ่งจริงๆ

แต่ตัวเขาที่เป็นน้องชายกลับไม่ได้รู้สึกปลาบปลื้มที่ได้รับความเมตตา
อันไม่คาดฝันนี้เลย

บทที่ 98

สองคนพี่น้องพูดคุยกัน หลังจากที่ไม่ได้คุยกันมานาน มู่หยวนอวี่ไม่คิดจะสอດปาก แค้นนั่งรับฟังอยู่ข้างๆ จูจิ้นยวนพูดได้ไม่เกินสามประโยคก็วกกลับมาถามเรื่องสุขภาพของพี่ชายอีกครั้ง จูจิ้นเฉินก็ตอบอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

คนทั้งสองคุยกันไปได้สิบประโยคแล้วก็ยังพูดจาสุภาพมีมารยาท จูจิ้นเฉินเองก็ไม่ได้เผยท่าทางรำคาญใจให้เห็น

แต่มู่หยวนอวี่มองออกว่าภายใต้กลิ่นลมที่นิ่งสงบ อันที่จริงยังมีกลิ่นอายและสูตรสำเร็จที่คุ้นเคยแฝงอยู่ด้วย... จูจิ้นเฉินไม่จำเป็นต้องเอ่ยวาจาเสียดแทงจูจิ้นยวน เพียงแค่พูดถึงเรื่องการฟื้นตัวของสภาพร่างกายอย่างตรงไปตรงมาก็สามารถทิ่มแทงหัวใจของน้องชายเขาให้ทะลุเป็นรูพรุนเหมือนตะแกรงร้อนได้แล้ว

ทว่าจูจิ้นยวนกลับมองไม่ออก เขารู้สึกเหมือนมีเลือดไหลทะลักออกมาจากหัวใจของตัวเอง ข้อเสียสองข้อของพี่ชายคนรองที่มีนิสัยประหลาดหนึ่งคือร่างกายอ่อนแอ อีกหนึ่งคือนิสัยฉุนเฉียวเกรี้ยวกราด ตอนนี้นักกลับดีขึ้นทั้งสองอย่าง หลังจากนั้นเขาควรจะทำอย่างไร!

จูจิ้นเฉินยังไม่ได้ออกไปเปิดตัวข้างนอกสักครั้งก็ข่มเขาจนแทบจะหายใจไม่ออกแล้ว

ก่อนหน้านี้เขามักจะรู้สึกว่าการที่จูจิ้นเฉินจะต้องพูดจาเหน็บแนมตน

ทำให้รู้สึกอึดอัดใจมาก ตอนนี่ถึงได้ค้นพบว่า พออีกฝ่ายไม่ได้เป็นอย่างนั้น
นั้นต่างหากที่น่ากลัวอย่างแท้จริง

ในที่สุดเขาก็เข้าใจความหวังดีของเสียนเพยแล้ว

มู่หยวนอวี่ฟังไปฟังมาก็เริ่มเบื่อหน่าย ตั้งแต่ที่จูจิ้นยวนมา มู่หยวนอวี่
ก็ยกที่นั่งของตัวเองให้เขา แล้วขยับมานั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านข้าง เวลานี้มือลูบไป
โดนกล่องอาหารบนโต๊ะที่หลินอันเอามาวางไว้ แอบเปิดฝากล่องออก หยิบ
ลิ้นจี้สองลูกมาปอกเปลือกกิน

นางรู้สึกว่าตัวเองระมัดระวังมากแล้ว แต่จูจิ้นเชินกลับยังกวาดตามองอย่างรวดเร็ว

มู่หยวนอวี่จึงส่งลิ้นจี้ลูกหนึ่งที่ปอกเสร็จแล้วไปให้เขา “องค์ชาย
ให้ท่าน”

จูจิ้นเชินส่ายหน้า กล่าวอย่างอ่อนโยน “ข้าเพิ่งกินยาไป เจ้ากินเอง
เถอะ”

มู่หยวนอวี่จึงแสร้งทำเป็นยื่นให้จูจิ้นยวนตามมารยาท จูจิ้นยวน
ยื่นมือมาจะรับเอาไว้ จูจิ้นเชินพลันลุกขึ้นยืน ดันลิ้นจี้สีขาวสดๆหิมะ
ลูกนั้นคืนกลับไป และเอ่ยเหมือนตำหนิ “เจ้าคิดว่าน้องสามจะเหมือนข้า
ที่ไม่ถือสาพิธีตองอย่างนั้นหรือไร เจ้าไม่กลัวว่าคนอื่นจะรังเกียจบ้างรี”

จูจิ้นเชินดึงกล่องอาหารชั้นบนสุดจากทั้งหมดสามชั้นออกมาวางไว้
ตรงหน้าจูจิ้นยวน “ไม่ต้องเกรงใจ กินเถอะ”

จูจิ้นยวน “...”

เขาไม่ได้รับเกียจสักหน่อย! ไม่อย่างนั้นเขาก็คงไม่ยื่นมือไปรับ

ทว่าลิ้นจี้ก็ถูกดันกลับคืนคนปอกไปแล้ว เขาก็ไม่สะดวกจะพูด
อะไรอีก ได้แต่หยิบลิ้นจี้ลูกหนึ่งมากลึงกลางฝ่ามือ ไม่มีอารมณ์จะปอก
แต่กลับนึกถึงเรื่องที่ได้ยินมาก่อนหน้านี้

“พี่รอง ตอนนี้น่าท่านยังต้องกินยาอยู่หรือ”

จูจิ้นเชินกล่าว “ยาที่ช่วยบำรุงลมปราณเสริมธาตุ ยังต้องกินอีก
สักระยะหนึ่ง”

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง” จูจิ้นยวนผินเอ่ยเข้าด้วยรอยยิ้ม “ข้า
เห็นสีหน้าพี่รองติขนาตนี้ ไม่แน่วางานล่าสัตว์ฤดูใบไม้ร่วงปีนี้น่าท่านอาจจะได้

แสดงฝีมือก็ได้”

นี่คือการเกทับชมชู้แล้ว ห่างจากเทศกาลล่ำสัตรีฤดูใบไม้ผลิลีกแค่สองสามเดือน จูจิ้นเชินคือคนชั่วโรคที่ไม่เคยเรียนวิชาบู๊ แม้แต่ลูกธนูก็ยังไม่เคยจับ จะเอาฝีมือที่ไหนมาแสดงให้ดู

“น้องสามล้อข้าเล่นแล้ว ข้ามีความสามารถนั้นซะที่ไหน” จูจิ้นเชินเอ่ยเห็บซ้ำ “แต่ว่าอาจจะไปดูเรื่องครีกครึ้น น้องสาม ในบรรดาพี่น้องก็มีแต่เจ้าที่ขี้ม้ายิงธนูเก่งที่สุด เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าต้องแสดงความสามารถให้ดึละ”

เรื่องนี้ไม่ผิดเลยสักนิดเดียว เหนือขึ้นไปเบื้องบนอีกคนคือพี่ใหญ่ที่เป็นคนโง่ ถดลงมาก็คือน้องเล็กที่ขวยขี้สั่น ต่างก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล ขณะที่จูจิ้นยวนกำลังจะตอบรับอย่างล่ำฟองใจ ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ...อะไรคือ “ไปดูเรื่องครีกครึ้น” เขาจะแสดงกายกรรมให้อีกฝ่ายดูหรือไร

แต่จะบอกว่าอีกฝ่ายพูดผิดก็ได้ งานล่ำสัตรีฤดูใบไม้ร่วงของทุกปีถือเป็นหนึ่งในพิธีการสำคัญที่ทั้งกษัตริย์และขุนนางต่างก็มาสนุกร่วมกัน ย่อมต้องครีกครึ้นอย่างมาก

เมื่อสะกดกลั่นความโมโห เอ่ยรับคำอย่างขอไปที แล้วก็หมดอารมณ์จะพูดเอื้อวตเรื่องที่เตรียมเอาไว้

เขาใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เปลี่ยนหัวข้อพูดใหม่ “พี่รอง ครั้นนี้ท่านออกไปจากจวนได้คงมีเรื่องให้ต้องจัดการอีกมาก สองปีมานี้มีขุนนางใหญ่หลายคนร้อนใจไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ อยากจะขอให้เลือกชายาแก่พี่รอง...ตัวพี่รองเองก็คงจะร้อนใจเหมือนกันกระมัง”

ขุนนางส่วนใหญ่ต่างก็คิดว่า ไม่ว่าถูกขังหรือรักษาอาการป่วยก็ช่าง ล้วนไม่ขัดแย้งกับเรื่องแต่งกรรยา เพราะว่าป่วยถึงควรรับหากรรยามาช่วยดูแล ดังนั้นหลังจากที่งานแต่งของจูจิ้นจื่อผ่านพ้นไป เพียงไม่นานพวกขุนนางใหญ่ก็เริ่มเป็นกังวลกับเรื่องของจูจิ้นเชินขึ้นมาอีก เพียงแต่ว่าหัวหน้าสภาขุนนางเส่นได้ทำข้อตกลงบางอย่างร่วมกันกับฮ่องเต้ จึงทำหน้าที่ช่วยการปราบและไกล่เกลี่ยระหว่างพวกขุนนางกับฮ่องเต้ ดังนั้นแม้ว่าคำร้องนี้จะมาไม่ขาดสาย แต่ก็ไม่ถือว่าบีบบังคับเร่งร้อนนัก แคมีคนคอยพูดถึงอยู่เนืองๆ เท่านั้น

จูจิ้นเชินมีการติดต่อกับหมู่หยวนอวีเป็นระยะ สำหรับเรื่องใหญ่ๆ

ที่เกิดขึ้นภายนอก มู่หยวนอวี่มักจะนำมาบอกเขาเสมอ และก็เคยพูดถึงเรื่องนี้ด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ จูจินเชินจึงไม่รู้สึกละอายใจ

เขาหลุบตาลง เอ่ยว่า “คนที่ร้อนใจคงเป็นน้องสามมากกว่ากระมัง เพราะข้าวร่างกายอ่อนแอ จึงเหนียวรั้งให้เจ้าต้องโสดมาจนถึงทุกวันนี้ด้วย จะว่าไปแล้วก็เป็นข้าที่ผิดต่อเจ้า”

จูจินยวนรู้สึกใจสั่นสะท้านอย่างไม่อาจห้าม...เขายังอ่อนโยนได้มากกว่าเดิมอีกหรือนี่!

เขาไม่คุ้นชินกับจูจินเชินที่เป็นแบบนี้เลยจริงๆ

“พี่...พี่รองพูดอะไรอย่างนั้น ถึงอย่างไรก็ต้องเรียงตามลำดับอาวุโส ข้าสมควรต้องรอ” จูจินยวนสงบสติอารมณ์ กล่าวว่า “ข้าบอกให้พี่รองฟังก็เพื่อให้พี่รองเตรียมใจไว้ก่อน หากมีสตรีในดวงใจก็อย่าปล่อยผ่านไปเด็ดขาด”

แต่ในใจกลับนึกท้ออย่างชั่วร้าย พี่รองชื่อใครคนนั้น โตขนาดนี้แล้ว ข้างกายกลับไม่มีผู้หญิงที่เข้าที่สักคน ไม่รู้ว่าจะทำเป็นหรือเปล่า...ขนาดพี่ใหญ่ที่เป็นคนโง่งยังมีชายาแล้ว ตามเหตุผลแล้วคนถัดไปก็ควรเป็นเขา แต่ไม่รู้ว่าจะดีจพอดีอย่างไรถึงได้ระงับเรื่องนี้เอาไว้ก่อน

จูจินเชินยังไม่ได้แต่งงาน เขาก็ได้แต่ครองตนเป็นโสดต่อไป อันที่จริงเสียนเพยมารดาของเขาเริ่มร้อนใจแทนเขาแล้ว ตัวจูจินยวนเองไม่รู้สึกละอายใจ เขาไม่สะดวกจะคุยเรื่องของบุรุษกับมารดา แต่ในใจกลับเริ่มเกิดการคาดเดา อีกทั้งยังคาดหวังเป็นอย่างยิ่งให้การคาดเดาของตนเป็นจริงขึ้นมา ต่อให้เขาโสดอีกหลายปีก็ยินดี

กฎของบรรพบุรุษก็ชัดเจนอยู่แล้ว ต่อให้คัดเลือกชายาอย่างไร ก็เป็นได้แค่สตรีจากตระกูลเล็กๆ ที่ช่วยเหลืออะไรเขาไม่ได้ เร็วขึ้นวันหนึ่งหรือเข้าไปสักวันก็ไม่เป็นปัญหา เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่ขาดแคลนผู้หญิงอยู่แล้ว

ไม่เพียงแต่ผู้หญิง ต่อให้เป็นผู้ชาย...

จูจินยวนคิดแล้วก็อดชำเลืองมองมู่หยวนอวี่ที่นั่งอยู่ข้างโตะฝั่งนั้นไม่ได้ เห็นว่ามู่หยวนอวี่ก็ม่น้อยๆ กำลังขยับนิ้วมือเรียวยาวปกเบลอกลืนจื่ออย่างคล่องแคล่ว แก้มข้างหนึ่งนูนป่องออกมา เห็นได้ชัดว่าในปาก

ยัดลึนจีไว้ลูกหนึ่ง ริมฝีปากสีแดงสดน่าวาว มีหยดน้ำหวานของลึนจีติดอยู่เล็กน้อย

“ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้รู้สึกวลึนจีลูกนั้นต้องหวานมากแน่ๆ

หัวใจที่กำลังรุ่มร้อนก่อเกิดความรู้สึกเสียดาย น่าเสียดายที่สถานะของเขาสูงไปสักหน่อย ต่อให้ตนจะเป็นถึงองค์ชายผู้สูงศักดิ์ก็ยังไม่กล้าบังคับฝืนใจ กลัวว่าหากเกิดเรื่องขึ้นจะเก็บกวาดไม่ไหว หาไม่แล้ว...

“ข้าไม่มีสตรีในดวงใจ และตอนนี้ก็ยังไม่คิดจะคัดเลือกชายา”

จูจิ้นยวนพลันคืนสติ...รู้สึกเหมือนถูกแซ่แซ้ง เพราะอยู่ๆ น้ำเสียงของจูจิ้นเฉินก็เย็นยะเยือก เวลาพูดก็เหมือนจะมีเศษน้ำแข็งร่วงลงมาบนพื้นด้วย

หัวใจซึกหนึ่งของเขาหดตัวเพราะความเยียบเย็นนี้ อีกซึกหนึ่งกลับรู้สึกตกตะลึงระคนดีใจ แค่นี้ก็โกรธแล้วหรือ หรือว่าเขาพูดแทงใจดำ!

หรือว่าภายนอกจูจิ้นเฉินอาจจะดูดี แต่ภายในกลับกลวงโป่ไม่มีอะไรเลย

เขาริบบามหยิ่งเชิง “ทำไมล่ะ ตอนนี้พี่รองออกจากจวนได้แล้ว อีกไม่นานก็ต้องเผชิญเรื่องนี้ พี่รองอายุแค่ไหนก็ไม่อาจเลี่ยง”

จูจิ้นเฉินพูดเสียงเย็น “ข้าย่อมมีคำอธิบายให้เสด็จพ่อ เจ้ายังมีธุระอย่างอื่นอีกไหม หากไม่มี วันหน้าค่อยมาคุยกันใหม่เถอะ ข้าเองก็ต้องเตรียมตัวไปเข้าวังแล้ว”

คำไล่แซกนี้ชัดเจนอย่างมาก ต่อให้จูจิ้นยวนอยากจะหยิ่งเชิงให้แน่ใจแค่ไหนก็ไม่อาจอยู่ต่อได้ จึงลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า “ใช่แล้ว สมควรต้องเป็นเช่นนี้ เพราะน้องชายคนโง่ได้ยืนยันว่าจวนของพี่รองเปิดแล้ว ด้วยความดีใจเลยพูดมากไปหน่อย ปรบกวณฐะสำคัญของพี่รองแล้ว”

เขาลุกขึ้นบอกไปแล้วจากไป

พอเขาจากไป จูจิ้นเฉินถึงหันมาถามมู่หยวนอวี่ “สองปีมานี้เขาไม่เคยทำอะไรเจ้าจริง ๆ นะหรือ”

จู่ๆ จูจิ้นเฉินก็โพล่งประโยคนี้ออกมา มู่หยวนอวี่จึงรู้สึกงุนงงระคนแปลกใจ “อะไรคือทำอะไร”

นางกลืนเนื้อลึนจีที่เหลือลงคอ เข้าใจคำถามของจูจิ้นเฉินในที่สุด จึงกล่าวอย่างประหลาดใจ “ไม่มี องค์ชาย ท่านคิดว่าเขาคิดอะไรแปลกๆ

กับข้าจริง ๆ หรือ ข้าไม่เห็นจะรู้สึกเลย”

จูจิ้นเฉินปรายตามองมู่หยวนอวี่อย่างจนคำพูด...ข้าก็ไม่เชื่อหรอกว่าเจ้าจะมีความรู้สึกทางด้านนี้ เจ้าคนโง่นี้ ขนาดความรู้สึกของตัวเองยังสัมผัสไม่ได้ ไม่รู้ความรู้สึกของคนอื่นก็คงเป็นเรื่องปกติเหมือนกัน

เมื่อมู่หยวนอวี่เห็นท่าทีของจูจิ้นเฉิน ด้วยความเชื่อมั่นในสติปัญญาของจูจิ้นเฉินอย่างมาก จึงกล่าวว่า “ข้าจำคำเตือนขององค์ชายได้ บางครั้งเขาชวนข้าออกไปเที่ยว ข้าก็จะปฏิเสธไปว่ามีธุระ”

จูจิ้นเฉินขมวดคิ้วมุ่น “เขามาชวนเจ้าไปไหน”

“ข้าจำไม่ค่อยได้แล้ว งานเลี้ยงบ้านใครหรือบ่อดอกบัวสถานที่หลบร้อนอะไรสักอย่างนี้แหละ แต่สรุปก็คือข้าไม่เคยไป ก็เลยลืมไปแล้วว่าเขาชวนไปที่ไหนบ้าง”

สีหน้าของจูจิ้นเฉินถึงได้ดีขึ้นเล็กน้อย “ไม่สนใจเขานะถูกแล้ว ความคิดของเขาบิดเบี้ยวมาตั้งแต่เด็กแล้ว ทางตรง ๆ มีให้เดินไม่เดิน มักจะคิดถึงแต่เรื่องนอกกลุ่มนอกทางเสมอ”

มู่หยวนอวี่เข้าใจว่าทำไมจูจิ้นเฉินถึงพูดอย่างนี้ จูจิ้นยวนมักจะแสดงออกว่าตัวเองไม่มีพิษไม่มีภัย แต่กลับคิดเอาจูจิ้นเฉินมาเป็นตัวประกอบขับให้ตัวเองโดดเด่น จูจิ้นเฉินไม่ใช่คนโง่ ทำไมจะมองไม่ออก ย่อมเป็นธรรมดาที่ไม่เคยคิดจะแสดงสีหน้าดี ๆ ให้จูจิ้นยวนได้เห็น

จจะไปแล้วเรื่องความคิดของจูจิ้นยวนก็ไม่ถือว่าไร้เหตุผลเสียทีเดียว แต่เขามาหาเรื่องผิดคน มู่หยวนอวี่เคยพูดถึงหลี่ไปเฉว่า “คนที่มีความสามารถมาก จะอารมณ์ร้ายไปบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา” ประโยคนี้หากนำมาใช้กับจูจิ้นเฉินก็ได้ผลลัพธ์ในแบบเดียวกัน ต่อให้นิสัยของเขาจะไม่อ่อนโยนแค่ไหน แต่หากลงมือก็สามารถข่มทับจูจิ้นยวนให้แน่นิ่งไม่อาจกระตุกกระดิกได้อย่างง่ายดาย เหมือนใช้กำลังของคนคนเดียวสยบคนนับสิบ เรียกได้ว่าฝีมืออยู่กันคนละระดับชั้น ต่อให้จูจิ้นยวนจะไม่ยอมแพ้ก็ได้

“เออละ ไม่พูดถึงเรื่องไม่นานอภิรมย์แล้ว องค์ชายรีบเข้าวังเถอะ” มู่หยวนอวี่ลุกขึ้นยืน วางเปลือกลิ้นจี่ที่อยู่ในมือลง และเวลานั้นนางถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าเพราะจูจิ้นยวนมาอยู่คู่ยู่ค่อนข้างนาน แถมเขายังเป็นคนน่าเบื่อ

นางคร้านจะฟังเขาพูด จากเดิมที่คิดจะกินลันจีแค่สองลูก กลับกลายเป็นว่าเบื่องหน้ามีเปลือกลันจีที่ถูกปอกกองเป็นพะเนินโดยไม่ทันรู้ตัว

นางรู้สึกผิดเล็กน้อย “องค์ชาย เดิมทีเอามาให้ท่าน แต่ข้าไม่ทันรู้ตัว กินไปตั้งเยอะ”

“ต่อให้เจ้ากินหมดแล้วจะเป็นอะไรไป” จูจิ้นเชินกล่าวอย่างไม่ถือสา

เขายังคงจดจำสายตาของจูจิ้นยวนเมื่อสักครู่นี้ได้ดี ยังคงรู้สึกสะอิดสะเอียนไม่คลาย แต่ก็ไม่อยากพูดถึงเรื่องที่ทำให้อารมณ์เสียขึ้นมาอีก

เขาออกไปได้แล้ว วันหน้ามีเขาคอยดูแล ย่อมไม่มีทางเปิดโอกาสให้กับจูจิ้นยวน ที่นี้เขาก็กว้างใจได้เสียที

จูจิ้นเชินเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมจะเข้าวัง จูจิ้นยวนกลับอดรนทนไม่ไหว หลังออกจากจวนองค์ชายรองก็ตรงดิ่งไปยังตำหนักหยงเหอทันที

เสียนเฟยรูปร่างอวบอิม เป็นคนขี้อ้อน ตามมุ่มของตำหนักจึงจัดวางอ่างน้ำแข็งเอาไว้

จูจิ้นยวนที่เพิ่งเดินมาถึงเหงื่อออกเต็มศีรษะ เข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าอ่างใส่น้ำแข็ง แถมยังเรียกให้นางกำนัลมาช่วยพัดให้เขา

เสียนเฟยกล่าวอย่างไม่เห็นด้วย “ซานหลาง ไอ่เย็นจากน้ำแข็งนั้น เข้มข้นเกินไป มิไฉนให้พอดับร้อนเท่านั้น เจ้าไม่ควรยืนอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา จะส่งผลเสียต่อร่างกาย”

“ข้าไม่ใช่ฟ็่รองสักหน่อยที่จะทนความเย็นแค่นี้ไม่ได้”

แม้จะพูดอย่างนี้ แต่จูจิ้นยวนก็ยืนอยู่แค่ครู่เดียวแล้วเดินมานั่งลงตรงหน้าเสียนเฟย “เสด็จแม่ ฟ็่รองถูกปล่อยตัวแล้ว ท่านรู้หรือยัง”

เสียนเฟยอยู่ลึกเข้ามาในวังหลัง อีกทั้งยังไม่ได้ครอบครองตราประทับหงส์อย่างเลินฮองเฮา จึงไม่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องภายนอกรวดเร็วนัก เมื่อได้ยินก็รู้สึกแปลกใจมาก แต่ไม่นานอารมณ์ก็กลับมาเป็นปกติ “ก็สมควรแก่เวลา ถูกซังไว้นานแล้ว ให้เวลากับเจ้ามากขนาดนี้ก็ถือว่าเป็นโชคของพวกเราแล้ว”

จูจิ้นยวนเหลียวซ้ายแลขวา ไล่พวกนางกำนัลออกไปไกลๆ แล้วค่อยกดเสียงพูดเบาๆ “เสด็จแม่ ข้าไปหาฟ็่รองมา ชวนเขาคุยเรื่องคัดเลือกชายา

พี่รองกลับบอกว่าเขายังไม่สนใจเรื่องนี้...เขาอายุตั้งยี่สิบแล้ว ท่านว่าประหลาดหรือไม่”

เมื่อก่อนเขาไม่เคยพูดเรื่องนี้กับเสียนเพยเพราะรู้สึกว่าจะมีอะไรให้พูด แต่ตอนนี้เขาเก็บความอยากรู้อยากเห็นไว้ไม่อยู่จริง ๆ เพราะหากจู่จิ้นเฉินเป็นโรคที่บอกใครไม่ได้ นั่นก็เท่ากับว่าเขาทำการศึกษาที่จะชนะได้โดยไม่ต้องรบ!

เสียนเพยเลิกคิ้ว เข้าใจความหมายของเขาได้ทันที แต่ก็ไม่สะดวกจะพูดคุยเรื่องแบบนี้กับบุตรชายอย่างลึกซึ้ง จึงกล่าวอย่างคลุมเครือว่า “นี่ไม่ค่อยปกติจริงๆ เจ้ามีหลักฐานหรือไม่”

จู่จิ้นเฉินส่ายหน้า “มีอะไรที่ไหน พี่รองเองก็เพิ่งจะถูกปล่อยตัววันนี้ส่งคนไปแทรกไว้ข้างกายเขาก็ไม่ได้ แล้วใครจะไปรู้ แต่เขาบอกว่า เขาไม่คัดเลือกชายาก็ย่อมต้องมีคำอธิบายให้เสด็จพ่อ เหตุผลอะไรที่จะทำให้เสด็จพ่อยอมเขาได้ ถ้าถามข้า ต่อให้เสด็จพ่อจนปัญญากับเขาแค่ไหน อย่างมากก็คงอนุญาตให้เขาเลือกคนที่เขาถูกใจเท่านั้น แต่ไม่มีทางไม่เลือกเลยแน่นอน”

เสียนเพยครุ่นคิดแล้วก็พยักหน้ารับ “ลูกชายข้าพูดมีเหตุผล...”

ทำไมจู่จิ้นเฉินถึงปฏิเสธการเลือกชายา

แล้วเขาจะใช้เหตุผลอะไรมาโน้มน้าวฮ่องเต้

เมื่อคำถามสองข้อนี้มารวมอยู่ด้วยกัน เหตุผลก็คล้ายจะมาปรากฏให้เห็นเป็นรูปเป็นร่างอยู่ตรงหน้า

ต่อให้เสียนเพยจะเป็นคนหนักแน่นมั่นคงแค่ไหน ตอนนี้หัวใจนางก็ยังเต้นระรัวอย่างห้ามไม่ได้ นางพยายามระงับอารมณ์ตื่นเต้นเพื่อใช้ความคิดให้เต็มที่ ก่อนกล่าวว่า “ซานหลาง หากเป็นเช่นนั้นจริง ย่อมต้องเป็นความลับที่ไม่อาจแพร่งพราย เกรงว่าคงไม่ใช่เรื่องที่เจ้าและข้าจะสืบหามาได้ อย่าเพิ่งไปสนใจเออร์หลางเลย ถ้าเขาจะไม่ยอมเลือกชายา โอกาสของเจ้าก็มาถึงแล้ว จะปล่อยให้เขาถ่วงรั้งเจ้าแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่ได้ ตอนนี้แม่หาตัวเลือกที่ไม่เลวไว้ให้เจ้าคนหนึ่งแล้ว”

บทที่ 99

เขียนเพยคิดผิดแล้ว

จูจินเฉินเคยชินเสียแล้วกับการทำอะไรไม่เหมือนกับชาวบ้านชาวช่อง

ตอนที่เขาเข้าวังตรงกับช่วงเลิกการประชุมใหญ่พอดี ขุนนางนับร้อยจับกลุ่มกันสองสามคนเดินแยกกันออกมาจากประตูของฝ่ายนุ่นและฝ่ายบู๊พอเห็นเขาปรากฏตัวกะทันหัน คนส่วนใหญ่ก็อึ้งตะลึง

จูจินเฉินไม่ได้สนใจสายตาที่พุ่งตรงมาที่ตนเอง หลังจากทักทายกับขุนนางสำคัญที่เดินมาด้านหน้าสุดสองสามคำก็เดินมุ่งหน้าไปด้านใน

พวกขุนนางมองแผ่นหลังที่ทั้งคุ่นเคยและแปลกตาของเขาด้วยความรู้สึกเหม่อลอยยังไม่คืนสติ

ซ่งจ่งเสียน เจ้ากรมการตรวจตราฝ่ายซ้ายสายศิระชะ พุดข้อความที่แฝงความหมายลึกล้ำประโยคหนึ่ง “ลมน่าจะเปลี่ยนทิศแล้ว”

ขุนนางศาลตำหูลีที่ยืนอยู่ข้างกายเขารับคำว่า “เปลี่ยนไปทางไหน”

“บ้างออกบ้างตก บ้างเหนือบ้างใต้”

ซ่งจ่งเสียนพุดเสร็จก็สะบัดชายแขนเสื้อเดินหน้าต่ออีกครั้ง ขุนนางศาลตำหูลีไล่ตามเขาไป “เจ้าพุดก็เหมือนไม่ได้พุด!”

“เจ้านั่นแหละที่รู้ดีแต่ก็ยังจะถาม มุมมืดที่ขาดแสงดาวได้รับการชดเชยแล้ว แสงสว่างจะถูกคนอื่นช่วงชิงไปได้อีกหรือ” ซ่งจ่งเสียน

ไม่เหลียวหลังกลับ “เกรงว่าอีกไม่นานโรคทางใจของเหล่าขุนนางทั่วทั้งราชสำนักก็จะหายเป็นปลิดทิ้ง”

“ข้าว่าไม่แนเสมอไป ทิศทางลมของดาวดวงที่เจ้าพูดถึงต่างหาก ที่ยากจะทำให้คนคาดเดาอย่างแท้จริง ระหว่างนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรยากที่จะบอกได้...”

จูลินเซ็นมาถึงตำหนักเขียนชิง

แสงอาทิตย์ร้อนแรงของฤดูร้อนสาดส่องลงบนร่างของเขา กระเบื้องเคลือบสีเหลืองอร่ามบนตำหนักที่ใหญ่โตโอ้อ่าสะท้อนประกายสีทองระยิบระยับเจิดจ้าจนแทบจะบาดตาคนมองได้

นี่คือบารมีอันน่าเกรงขามแห่งสถานที่พำนักของผู้สูงศักดิ์ที่สุดในใต้หล้า

จูลินเซ็นหรีตามอง เพียงไม่นานก็หลุบตาลง เดินไปตามระเบียบหยกอันไป

การประชุมใหญ่สิ้นสุดลง ฮองเต๋อบอกให้ขุนนางทั้งหลายในสภาขุนนางย้ายมาที่ตำหนักนี้เพื่อเปิดการประชุมเล็ก ปรึกษาเรื่องภัยแล้งในล้านซีและกานซูที่เพิ่งถูกส่งเข้ามา

เมื่อฮองเต๋อได้ยินว่าจูลินเซ็นขอเข้าเฝ้าก็หยุดไปชั่วขณะแล้วกล่าวว่า “เรียกเขาเข้ามา”

วังไหวจงขานรับแล้วเดินออกไปป่าวประกาศด้วยตัวเอง

เมื่อวังไหวจงเห็นจูลินเซ็นที่สวมชุดสีแดง สวมกวนหยกเขียว ดวงตาที่พวามวของวังไหวจงก็เป็นประกายจ้าในชั่วเสี้ยววินาที “องค์ชายรอง... ท่านดีขึ้นมากแล้ว!”

จูลินเซ็นยิ้ม “วังกงกง”

“องค์ชายรีบเข้าไปเถิดพะย่ะค่ะ ฝ่าบาททรงรอท่านอยู่ โอ้โฮ ดูสีหน้าของท่านตอนนี้สี ช่าง... ฝ่าบาททอดพระเนตรเห็นท่านต้องปลาบปลื้มอย่างยิ่งที่สุดเป็นแน่”

วังไหวจงพูดคุยกับเขาเสียงเบาอย่างสนิทสนม เดินอยู่ด้านข้างนำเขาเข้าไปในตำหนัก ทั้งคู่เดินตามทางที่ปูด้วยอิฐสีทอง จนมาหยุด

ที่ด้านล่างของแท่นไม้ที่ทาด้วยสีทอง จูจิ้นเซินก็บิดชายเสื้อขึ้นแล้วคุกเข่า ถวายคำนับ

ฮ่องเต้มองประมุขเฝ้าอยู่นาน เยียบไปครู่ใหญ่ถึงกล่าวว่า “ลุกขึ้นเถอะ”

ฮ่องเต้ไม่ได้ถามจูจิ้นเซินว่าสุขภาพร่างกายเป็นอย่างไรแล้วบ้าง เพราะสองปีที่จวนของเขาถูกปิด คนอื่นไม่รู้สถานการณ์ล่าสุดของจูจิ้นเซิน แต่พระองค์ย่อมได้รับคำรายงานอยู่เป็นระยะ เพื่อจะได้เห็นกับตาว่าอาการของจูจิ้นเซินดีขึ้น ถึงได้ยอมปล่อยตัวออกมา

พวกขุนนางที่ยืนเข้าแถวอยู่สองฝั่งมองจูจิ้นเซินอย่างพิลึกพิลั่นเพราะหัวใจเกิดความคิดแตกต่างกันไป แต่ต่างก็พากันเอ่ยปากอวยพร

จูจิ้นเซินไม่ได้เอ่ยอะไร

เดิมทีความสัมพันธ์ระหว่างเขากับฮ่องเต้ก็ไม่ได้แน่นแฟ้นอะไรอยู่แล้ว ไม่ได้เจอกันสองปีก็ยังไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร รอจนเสียงของเหล่าขุนนางเจียบลง บรรยากาศภายในห้องก็เจียบงันไปครู่หนึ่ง

แล้วฮ่องเต้ก็เป็นผู้ทำลายความเจียบลง ในบรรดาบุตรชายหลายคน หากจะพูดถึงรูปโฉม จูจิ้นเซินคือคนที่โดดเด่นที่สุด แม้ตอนที่เขาป่วยออกแดดก็ยังถือว่าโดดเด่นกว่าใครในบรรดาพี่น้อง พอมาวันนี้เมื่อร่างกายแข็งแรง ดวงตาใสกระจ่าง ก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย

ฮ่องเต้มองบุตรชายโดยไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ แต่กลับรู้สึกผ่อนคลายสบายอารมณ์ น้ำเสียงที่ใช้จึงแผ่วไปด้วยความยินดี “ดูท่าแล้วน่าจะมีการพัฒนาอยู่บ้าง ไม่ใจร้อนขึ้นหุนดหิดเหมือนเมื่อก่อน”

หัวหน้าสภาขุนนางเสด็จจาสัญญาเมื่อสองปีก่อนได้ จึงฉวยโอกาสตีเหล็กตอนที่ยังร้อนโดยการกล่าวว่า “ฝ่าบาท อาการประชวรขององค์ชายรองหายดีแล้ว ก็ควรจัดการคัดเลือกพระชายาได้แล้วนะพะย่ะค่ะ”

หลังจากงานแต่งของจูจิ้นจื้อเป็นต้นมา ฮ่องเต้ก็ต้องทนฟังเรื่องนี้ด้วยความหงุดหงิดใจมาตลอด ในเวลานี้เมื่อไม่มีปัญหาอะไรแล้วจึงเห็นด้วยพยักหน้ารับยิ้มๆ “อนุญาต ร่างโองการ บอกให้หยุดงานแต่งที่จะจัดขึ้นในขอบเขตพื้นที่ของเมืองหลวงทั้งหมดไปก่อน...”

“เสด็จพ่อ ตอนนี้ลูกยังไม่สะดวกที่จะแต่งงาน”

ฮ่องเต้ถูกขัดจังหวะก็อึ้งตะลึง “ทำไม”

“ลูกถามท่านหมดหวังแล้ว ตามคำบอกของเขา ภายนอกอาจจะดูเหมือนลูกหายดีแล้ว แต่พลังตันกำเนิดที่ขาดแคลนมาตั้งแต่เกิดไม่สามารถบำรุงกลับมาได้เร็วขนาดนั้น ตอนนี้หากจะแต่งภรรยาก็ไม่มีปัญหา แต่หากคิดจะมีบุตร ลูกหลานที่เกิดมาก็อาจจะมีร่างกายที่อ่อนแอเหมือนตัวลูกในอดีต”

พวกขุนนางหันมามองหน้ากัน เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งเครียด

เหล่าขุนนางที่อยากเร่งให้จัดงานแต่งงานต่างก็คิดว่า แต่งภรรยามาเพื่ออะไร...ก็เพื่อให้กำเนิดลูกหลาน เหตุผลหลังสำคัญกว่าเหตุผลแรกมากนัก เพราะเกี่ยวข้องกับการสืบทอดชะตาของแคว้น

ทุกวันนี้จุจินเชินเป็นคนไข้โรคคนเดียวที่มากพอจะปั่นป่วนให้ใจกษัตริย์ และขุนนางหวาดหวั่นไม่เป็นสุขอยู่แล้ว หลังจากนั้นอาจจะมีคนอย่างเขาโผล่มาอีก ความสะเทือนใจนี้ใครเล่าจะรับได้ไหว

คำว่า “ไม่สะดวก” ของเขามีน้ำหนักมากเกินไปแล้ว

หนักจนถึงขั้นไม่ควรเอามาพูดต่อหน้าเหล่าขุนนาง

พูดกันตามตรงแล้ว เขาไม่ควรบอกฮ่องเต้เลยด้วยซ้ำ...เพราะนี่จะเป็นการลดทอนน้ำหนักในการเป็นตัวเลือกเพื่อสืบทอดบัลลังก์ของเขาอย่างมาก

ขนาดฮ่องเต้ยังควบคุมสีหน้าของตัวเองไว้ไม่ได้ เพราะไม่เคยถามอาการของจุจินเชินโดยละเอียด จึงไม่รู้เรื่องนี้

“เจ้า...” เขาชี้หน้าจุจินเชิน แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

ส่วนวังไหวจงที่ยืนรับใช้อยู่ด้านข้างถึงกับลอบถอนหายใจ องค์กรขอรองนี่ก็จริง ๆ เลย เรื่องที่เป็นความลับขนาดนี้ จะพูดก็ควรพูดกับฮ่องเต้เป็นการส่วนตัวพระองค์ถึงจะถูก แต่กลับโผล่ออกมาต่อหน้าเหล่าขุนนาง ที่นี้จุดจบจะเป็นอย่างไร!

หัวหน้าสภายุ่งย่งเสี้ยนผื่นยิ้ม “ก็แค่อาจจะเท่านั้น...”

“ข้าเสี่ยงกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้” จุจินเชินหันไปพยักหน้าน้อย ๆ ให้เขาแทนการขอร้อง “ข้ามีโรคภัยรุมเร้านอนป่วยอยู่บนเตียงมานานหลายปี เข้าใจความยากลำบากได้ดีที่สุด จึงไม่คาดหวังให้ลูกหลานต้องมาเผชิญกับความทรมานแบบเดียวกับที่ข้าได้รับ แล้วก็นั่นไม่ได้ที่จะต้องเห็นเสด็จพ่อ

ทรงเป็นกังวลกับเข้าไปอีกยี่สิบปี”

คำพูดนี้ถือว่าน่าฟัง

วังไหวจงค่อยโล่งอก แม้ว่าน้ำเสียงจะเรียบเฉย แต่คำพูดแบบนี้หลุดออกมาจากปากของจู่จินเชินได้ อีกทั้งยังเข้าอกเข้าใจความห่วงใยของฮ่องเต้ ก็ถือว่าหาได้ยากยิ่ง

แต่หัวหน้าสภามุขนางเลินกลับลำบากใจอย่างมาก “องค์ชาย โปรตอย่าถือสาหากกระหม่อมพูดตรงเกินไป องค์ชายคงจะไม่ถึงขั้นไม่มีชายา ไม่มีบุตรหลานเพียงเพราะสาเหตุนี้ตลอดไปเลยกระมัง”

“ห้าปี” จู่จินเชินแจ้งกำหนดเวลาแก่เขา “ท่านหมอลืบลบกว่า ไข่ว่าข้าจะไม่มีโอกาสหายดีเสียเลย เพียงแต่ว่ายังจำเป็นต้องใช้เวลา ค่อยๆ รักษาถึงจะหลีกเลี่ยงไม่ให้พิชรายทางกายนี้สืบทอดต่อไปยังลูกหลาน”

ในที่สุดฮ่องเต้ก็คลายความคับข้องใจลง “เขาแน่ใจหรือไม่ว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง”

จู่จินเชินส่ายหน้า “เรื่องในอีกห้าปีข้างหน้า ต่อให้เป็นหมอเทวดาก็ไม่สามารถคาดการณ์ได้แม่นยำขนาดนั้น แต่เขาช่วยรักษาลูกมาจนถึงทุกวันนี้ ลูกนับถือในวิชาแพทย์ของเขามาก แล้วก็เชื่อมั่นในการวิเคราะห์ของเขามากเช่นกัน”

นี่คือเรื่องจริง

จู่จินเชินยืนอยู่กลางตำหนัก การเปลี่ยนแปลงของเขาเป็นสิ่งที่ทุกคนประจักษ์แก่สายตา จะเรียกว่าหมอเทวดายอดฝีมือก็ไม่เกินจริงเลยแม้แต่นิดเดียว

ราชบัณฑิตอาวุโสหยางที่อยู่ข้างๆ พยายามจะเอ่ยโน้มน้าวอีกครั้ง แต่ฮ่องเต้กลับห้ามเขา “ท่านทั้งหลายออกไปก่อน นำโองการเรื่องการแก้ปัญหาภัยแล้งของสำนักและงานสุไปแจกจ่ายเถอะ...เรื่องของเอ๋อร์หลงตอนนี้อ่าพึงนำไปป่าวประกาศ”

พวกขุนนางรู้ว่าเวลานี้ฮ่องเต้ต้องอารมณ์ไม่ดีมากแน่นอน จึงไม่ได้เถียงตั้งต้นอีก ทุกคนต่างขานรับแล้วพากันถอยออกไป

วังไหวจงที่มีไหวพริบเป็นเยี่ยมบอกให้พวกชนที่ในตำหนักออกไปข้างนอก แล้วสั่งด้วยเสียงเบาให้พวกเขาปิดปากเงียบ ห้ามแพร่งพราย

เรื่องที่ได้ยินเมื่อครูออกไปแม้แต่คำเดียว

ในตำหนัก ฮ่องเต๋นวดคลึงหน้าผาก “...เอ๋อร์หลาง เจ้าคิดอะไรอยู่กันแน่ เจ้าไม่เสียตาท่าแห่งที่เราได้อยู่ในตอนนี้อะไรหรือ”

เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ บุตรชายคนนี้จะพ่ายต้อออกจากจวนมา เขาดีใจได้ไม่ทันถึงหนึ่งเค่อ อีกฝ่ายก็ทำลายมันลงเสียแล้ว

เมื่อก่อนนี้แม้บุตรชายจะทำตัวประหลาด แต่ก็ไม่เคยทำอะไรโง่ๆ แบบนี้นี่นา

เป็นเหตุให้เขาจำต้องถามคำถามที่ตรงที่สุดและทิ่มแทงใจที่สุดคำถามนี้ จูจิ้นเฉินกลับไม่รู้สึกว่าตัวเองพูดเรื่องที่ร้ายแรงอะไร จึงไม่ตอบคำถามแต่ถามกลับว่า “หรือเสด็จพ่อยังอยากจะมีหลานที่อ่อนแออีกคนหนึ่ง”

ฮ่องเต๋ตวาด “เจ้าไม่ต้องแก่ง้งทำเป็นไขสือ...เราหมายความว่าอะไร เจ้าเข้าใจดี!”

แน่นอนว่าเรื่องนี้สมควรพูด แต่จะมาคุยกับเขาเป็นการส่วนตัวไม่ได้ หรือ ทำไมต้องพูดต่อหน้าขุนนางในสภาด้วย

โชคดีที่เรียกให้เขาเข้าเฝ้าตอนประชุมเล็ก หากเป็นการประชุมใหญ่ เขาก็จะพูดโพล่งแบบนี้ด้วยใช่หรือไม่!

จูจิ้นเฉินหลบทาลง “ลูกไม่พูด เสด็จพ่อคิดจะรับมือกับการเร่งรัดจากพวกขุนนางอย่างไร หากไม่มีเหตุผลที่ฟังขึ้น ไม่ยอมพระราชทานงานแต่งให้ลูกเสียที พวกขุนนางจะไม่เกิดความสงสัยและหวาดกลัวหรือ หวังที่จะหาถ้อยคำมากมายมาบอกรัด ไม่สู้บอกไปตามความจริง”

ไฟโทะของฮ่องเต๋ตวาดไปได้อีกเล็กน้อย

การกระทำนี้ของจูจิ้นเฉินอาจจะดูเหมือนมทะลุวาม แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับใช้วิธีการเปิดเผยข้อเสียของตัวเอง นำแรงกดดันทั้งหมดไปไว้ที่ตัวเขาเอง

ฮ่องเต๋คงสบายหูไม่น้อย ทั้งๆ ที่รู้ว่าตอนนี้จูจิ้นเฉินอาจมีปัญหา เรื่องการให้กำเนิดบุตร ขุนนางที่ยังกล้าเร่งรัดบีบบังคับคงมีไม่มาก เพราะใครก็ไม่อาจแบกรับผลลัพธ์ที่จะตามมาได้ไหว

แต่ว่าตัวจูจิ้นเฉินเองอาจจะต้องเสียหน้า...ฮ่องเต๋มองเขาด้วยสายตา ลึกล้ำ จนถึงตอนนี้บุตรชายคนนี้ก็ยังไม่เคยผ่านเรื่องทางโลกใช่หรือไม่

ถึงไม่เข้าใจว่าบุรุษต้องการเกียรติในเรื่องนี้

บุรุษทั่วไปหากมีปัญหในเรื่องนี้ คิดจะหลบซ่อนปิดบังยังแทบไม่ทัน แต่ตัวเขากลับตึง ปาวประกาศให้คนทั้งโลกรู้ก็ยังไม่ยั้งระ ตอนพูดก็ไม่แสดงสีหน้าใดๆ แม้แต่น้อย

ฮองเต้รู้สึกว่าเป็นต้องชี้แนะเขาให้เข้าใจเพื่อจะได้ไม่ก่อเรื่องในภายหลัง จึงกล่าวว่า “ใจกตัญญูของเจ้านับว่าหาได้ยาก แต่หากคนอื่นเยาะเย้ยเหน็บแนมเจ้า เจ้าจะรับมืออย่างไร การถูกคนทั้งโลกมองด้วยสายตาถูกเหยียดหยามไม่ใช่เรื่องที่ยอมรับกันได้ง่ายๆ หรือคะ”

จูลินเซิน “พริต”

ฮองเต้ “...”

ฮองเต้เข้าใจแล้ว ไม่ใช่ว่าบุตรชายคนนี้ไม่เข้าใจว่าตัวเองจะต้องเผชิญหน้ากับอะไร แต่ไม่ใส่ใจเลยต่างหาก! หรือจะพูดให้ถูกก็คือ ก่อนที่คนทั้งโลกจะดูถูกเขา เขากลับชิงเหยียดหยามคนทั้งโลกไปก่อนแล้ว และเกรงว่าในใต้หล้าก็ยังมีแค่ไม่กี่คนที่เข้าตา!

พยัคฆ์ร้ายไม่สนใจความคิดของมด

ฮองเต้ปวดหัวแปลบ รู้มานานแล้วว่าเขาหยิ่งทะนง แต่ไม่คิดว่าจะยโสได้ถึงเพียงนี้

แต่เขามีสายเลือดของโอรสสวรรค์ คือผู้ที่สูงศักดิ์ที่สุดในใต้หล้า เดิมทีเขาก็คู่ควรกับความภาคภูมิใจในสถานะอันสูงส่งของตนอยู่แล้ว

มองจากอีกมุมมองหนึ่ง เขามีหัวใจที่แข็งแกร่งดุจหินผา ไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งเร้าภายนอก ก็ถือเป็นคุณสมบัติที่หาได้ยากยิ่ง

“เจ้ายินกรานว่าจะทำเช่นนี้หรือ” ฮองเต้ขอคำยืนยันกับเขาอีกครั้ง “เราต้องหยุดหิดร่าคาญแทนเจ้ามาตั้งหลายปี จะหยุดหิดเพิ่มไปอีกหน่อยก็ไม่เห็นจะเป็นไร”

เขาถามแบบนี้ อันที่จริงก็เท่ากับเห็นด้วยที่จูลินเซินจะชะลอการคัดเลือกชายออกไปก่อน เลี่ยงบุตรชายโง่คนหนึ่งกับบุตรชายที่อ่อนแอคนหนึ่งจนเติบโตขึ้นมาถึงทุกวันนี้ ความลำบากเกิดกับใครคนนั้นย่อมรู้ดีที่สุด ต่อให้พวกขุนนางจะเกลี้ยกล่อมแค่ไหน เขาก็ไม่กล้าเดิมพันกับความเป็นไปได้

เขาถือเรื่องแต่งงานของลูกชายคนโตมานานจนลูกชายอายุครบยี่สิบแล้วก็ยังเป็นเพราะไม่อาจถ่วงเวลาต่อไปได้อีก ถึงได้เลือกชายาให้จูจิ้นจือสัก ๆ ในใจมีหรือที่เขาจะไม่กลัวว่าปัญหาทางด้านสมองของจูจิ้นจือจะสืบทอดต่อไปยังบุตรหลาน ตอนนั้นในใจเขารู้สึกคร่ำครีดยามากพอแล้วหากต้องเครียดเรื่องของจูจิ้นเซินอีก เขาก็แทบจะแบกรับภาระอันหนักอึ้งนี้ไม่ไหว

จูจิ้นเซินให้คำตอบยืนยันแก่เขา “ใช่ เสด็จพ่อไม่ต้องเป็นห่วง”

ฮ่องเต้มองเขาด้วยสายตาลึกล้ำ “ได้ ถ้าอย่างนั้นเราก็จะให้เจ้าได้สมหวัง”

พูดปากเปล่าอาจจะเชื่อถือไม่ได้ สุดท้ายแล้วเขาจะแบกรับแรงกดดันนี้ไว้ได้หรือไม่ ต้องทดลองดูถึงจะรู้ได้

หากแบกรับได้ เขาก็ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรอีกแล้วจริง ๆ

ฮ่องเต้ยกเลิกคำสั่งที่บอกให้ขุนนางใหญ่ในสภามองนางปิดขาว ขาวนี่จึงแพร่ออกไปอย่างรวดเร็วราวกับไฟลามทุ่ง

มู่หยวนอวี่ตกใจจนตัวโยน ประตูใหญ่จวนองค์ชายรองเพิ่งจะเปิดได้ไม่นาน ในจวนยังมีเรื่องมากมายต้องสะสาง จูจิ้นเซินจึงยังไม่ได้กลับมาเรียน พอนางได้ยินข่าวนี้ก็รีบพุ่งไปหาเขาทันที

“องค์ชาย ท่านพูดกับฮ่องเต้แบบนั้นจริง ๆ หรือ”

จูจิ้นเซินนั่งอยู่ใต้ชายคา คลีพัดโบกไปมาอย่างเนิบช้าครั้งแล้วครั้งเล่า “อืม”

ท่าทางของเขาอันแฝงด้วยความพลีไหวสง่างามที่มีมาตั้งแต่กำเนิดนั้นชวนมองอย่างยิ่ง มู่หยวนอวี่เหลือบตามองอยู่หลายครั้ง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตัวเองจะพูดเรื่องอะไร “นี่ นี่ไม่ค่อยเหมาะสม”

แม้นางจะเป็นบุรุษตัวปลอม แต่ก็รู้ว่าบุรุษมีความทะนงในเรื่องนี้อย่างยิ่ง ต่อให้มีความเป็นไปได้ที่ลูกหลานของเขาจะอ่อนแอ แต่ก็คงไม่ได้หนักหนาสาหัสถึงขั้นใช้งานไม่ได้หรือก่อกรรม และโดยทั่วไปแล้วบุรุษคนอื่นก็ไม่มีทางเอาเรื่องนี้ไปพูดให้ใครรู้เด็ดขาด

“มีอะไรไม่เหมาะสม ถ้าข้าไม่พูด พวกเขาก็ไม่หยุดถาม ไม่สร้างความ

รำคาญให้เสด็จพ่อ ก็มาสร้างความรำคาญให้ข้า ถ้ามครั้งหนึ่ง ข้าก็ต้อง
หงุดหงิดครั้งหนึ่ง ไม่รู้พูดออกมาตามตรง คงไม่มีคนที่ดวงตาไร้แวว
คนไหนกล้ำมาพูดต่อหน้าข้าอีก”

ฟังดูแล้วก็เหมือนว่าจะมีเหตุผล เวลาห้าปีเป็นช่วงเวลาที่ยาวนาน
มู่หยวนอวี๋คิดไม่ออกจริงๆ ว่าหากไม่พูดไปตามความจริงจะยังมีเหตุผลอะไร
ที่จะใช้ปฏิเสธได้อีก

แต่นางก็ยังคิดไม่ตก...เพราะนางควรจะปลอบใจจูจิ้นเซิน เพียงแต่ว่า
คำปลอบใจนี้ยากที่จะเอื้อนเอ่ยออกมาจริงๆ

พูดอย่างไรถึงจะเป็นการให้กำลังใจโดยไม่สร้างความเจ็บปวดให้แก่เขา
หลี่ไปเฉาหัวตะกราไม่ใฝ่ใฝ่ยาสมุนไพรมะเร็งขึ้นบันไดมา แล้วหัวเราะ
หึๆ เสียงเย็น

มู่หยวนอวี๋มองเขาอย่างงงงัน

หมอผู้เฒ่าคนนั้นนอกจากจะอารมณ์ร้ายแล้ว เริ่มเป็นโรคประหลาด
แบบนี้เพิ่มขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่

...

หลี่ไปเฉากวาดตาผ่านใบหน้าของมู่หยวนอวี๋และจูจิ้นเซิน มอง
พวกเขาด้วยสายตาดูแคลนอย่างหมิ่นเหม่ตาดำซึ่งมองทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง
ฟังจะทำ

ไม่นึกว่าในตระกูลของโอรสสวรรค์จะมีเรื่องแบบนี้ด้วย เฮอะ

ถูกเจ้าบุรุษตัวปลอมล่อลวงจิตใจจนไม่คิดแต่งกรรยาอย่างจริงจัง
ป่วยเป็นโรคแค่สามส่วนกลับไม่เพิ่มไปซะเจ็ดส่วน หลอกคนได้หล้าให้
หลงเชื่อ

อะไรคืออีกห้าปีถึงจะหาย เป็นเพราะห้าปีให้หลัง ชื่อจื่อตัวปลอม
ที่เขาหลงใหลคนนั้นคงต้องกลับไปชายแดนใต้แล้วซะมากกว่า

ควรจะเปิดโปงหรือไม่

แน่นอนว่าเขาไม่ทำอย่างนั้น ป่วยสามส่วนก็คือป่วย ในฐานะหมอ
เรื่องต้องห้ามที่ไม่สมควรทำที่สุดก็คือการพูดคำขาดไม่เหลือที่ว่างให้ตัวเอง
ไม่อย่างนั้นหากเกิดปัญหาแทรกซ้อนขึ้นมาจริงๆ ก็เท่ากับว่าเขาซุกหลุม
ฝังตัวเอง

จูจินเฉินเอ่ยปากแล้วว่าปลายปีนี้จะปล่อยตัวเขาไป เพื่อแลกกับ
คำสัญญานี้ เขาเองก็ควรจะปิดปากให้สนิท

เขาไม่ควรข้องเกี่ยวกับพวกชนชั้นสูงที่วุ่นวายพวกนี้ อยู่ให้ห่างหน่อย
ย่อมปลอดภัยกว่า

ดออยา

มู่หยวนอวี๋มาอยู่ในเมืองหลวงได้สามปีแล้ว
แม้จะต้องเผชิญอุปสรรคปัญหา
ล้วนฝ่าฟัน เอาตัวรอดมาได้ทั้งสิ้น

แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันพลันบังเกิด
มู่หยวนอวี๋ประสบเหตุร้ายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด
ความลับที่พยายามเก็บรักษามาตลอดชีวิตกลับมีคนล่วงรู้

ผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเหตุร้ายทั้งหมดนี้คือใคร
มู่หยวนอวี๋จะรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆ
และรักษาชีวิตอยู่ในเมืองหลวงได้ตลอดไปหรือไม่...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4834-7

9 786161 848347

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kamonnath.P
Illustrator: Rong Jing 容境

435 บาท